

КИТОБИ ЯКУМИ ПОДШОҲОН БОБИ ЯКУМ

Модари Самуил.

1. Ва марде аз Ромотаим-Сӯфим, аз кӯхи Эфроим буд; ва номаш Элқоно ибни Ерӯҳом, ибни Элиҳу, ибни Тӯҳу, ибни Суф буд, — ва ӯ эфротӣ буд.
2. Ва ӯ ду зан дошт: номи яке Ҳанно ва номи дигаре Фанинно буд: ва Фанинно бача дошт, вале Ҳанно бача надошт.
3. Ва он мард ҳар сол аз шаҳри худ мерафт, то ки Худованди лашкарҳоро дар Шилӯ ибодат намояд ва барои ӯ қурбонӣ кунад; ва дар он ҷо ду писари Элӣ, Ҳофнӣ ва Финҳос, коҳинони Худованд буданд.
4. Ва дар он рӯзе ки Элқоно қурбонӣ мекард, ба зани худ Фанинно ва ба ҳамаи писарон ва духтарони вай ҳиссаҳо меод;
5. Валекин ба Ҳанно ҳиссаи дучанд меод, зеро ки Ҳанноро дӯст меод, агарчи Худованд батни варо баста буд.
6. Ва паланчаш варо саҳт ранҷонида, бисъёр ба хашм меовард, барои он ки Худованд батнашро баста буд.
7. Ва ин тавр сол ба сол воқеъ мешуд: ҳар боре ки вай ба хонаи Худованд меомад, паланчаш чунон варо меранҷо-нид, ки вай гирья мекард ва чизе намехӯрд.
8. Ва шавҳараш Элқоно ба вай мегуфт: «Эй Ҳанно! Чаро гирья мекуни, ва чаро чизе намехӯри, ва чаро дилат маҳзун аст? Ман, охир, барои ту аз даҳ писар беҳтар ҳастам».
9. Ва Ҳанно, баъд аз хӯрдан ва нӯшидан дар Шилӯ, бархост; ва Элии коҳин назди паҳлударии маъбади Худо-ванд бар курсӣ нишаста буд.
10. Ва вай бо сӯзи дил сӯи Худованд дуо мегуфт ва зор-зор мегирист.
11. Ва назр намуда, гуфт: «Эй Худованди лашкарҳо! Агар ба азияти канизи Худ назар андозӣ, ва маро ба ёд оварӣ, ва канизи Худро фаромӯш накуни, ва фарзанди наринае ба

канизи Худ ато фармой, ман ўро тамоми айёми умраш ба Худованд хоҳам дод, ва поку ба сари ў нахоҳад расид».

12. Ва азбаски дуои вай ба ҳузури Худованд тўл кашид, Элӣ ба даҳони вай назар дўхт.

13. Ва Ҳанно дар дили худ сухан мегуфт: лабҳояш фақат мечунбид, вале овозаш шунида намешуд; бинобар ин Элӣ гумон кард, ки вай маст аст.

14. Ва Элӣ ба вай гуфт: «То ба кай маст мешавӣ? Шаробро аз худ дур кун».

15. Вале Ҳанно ҷавоб гардонида, гуфт: «Не, оғоям; ман зани дилшикастае ҳастам, ва шаробу арақ наменўшам, балки дили худро ба ҳузури Худованд холӣ кардам.

16. Канизи худро зани нобакоре ҳисоб накун; зеро ки аз бисъёрии андўҳ ва кулфати худ то ҳол сухан рондаам».

17. Ва Элӣ ҷавоб гардонида, гуфт: «Ба саломатӣ бирав, ва Худои Исроил хоҳиши туро, ки аз Ё илтимос кардай, ба амал хоҳад овард».

18. Ва вай гуфт: «Кошки канизи ту дар назарат илтифот ёбад!» Ва зан ба роҳи худ рафт; ва хўрок мехўрд, ва чехрааш дигар ғамгин набуд.

19. Ва онҳо бомдодон бармаҳал бархоста, ба ҳузури Худованд ибодат карданд, ва баргашта, ба хонаи худ ба Ромо омаданд; ва Элқоно бо зани худ Ҳанно хобид, ва Худованд варо ба ёд овард.

Таваллуди Самуил.

20. Ва баъд аз муддате Ҳанно ҳомила гардида, писаре зоид, ва номи ўро Самуил хонд, зеро ки ўро аз Худо талабидаам, гуфт вай.

21. Ва шавҳараш Элқоно бо тамоми аҳли байташ рафт, то ки қурбонии солона ва назри худро барои Худованд тақдим намояд.

22. Вале Ҳанно нарафт, зеро ки ба шавҳараш гуфта буд: «Вақте ки писар аз сина чудо шавад, ўро хоҳам бурд, ва ў

назди Худованд ҳозир шуда, дар он чо ба таври доимӣ хоҳад монд».

23. Ва шавҳараш Элқоно ба вай гуфт: «Он чи дар назарат писанд ояд, бикун; то вақте ки ўро аз сина чудо кунӣ, бимон; кошки Худованд суханаширо ба амал оварад!» Ва зан монд, ва писарашро маконид, то вақте ки ўро аз сина чудо кард.

Ҳанно Самуилро назди Элӣ меоварад.

24. Ва ҳангоме ки ўро аз сина чудо кард, як наргови сесола, як эфа орд ва як машк шароб гирифта, бо ў ба-ромад, ва ўро ба хонаи Худованд ба Шилӯ овард; ва пи-сар ҳанӯз хурд буд.

25. Ва нарговро куштанд, ва писарро назди Элӣ оварданд.

26. Ва Ҳанно гуфт: «Лутфан, эй оғоям! Ба ҳаётат қасам мехӯрам, эй оғоям! Ман ҳамон зан ҳастам, ки дар ин чо назди ту истода, сӯи Худованд дуо гуфта будам.

27. Барои ҳамин писар дуо гуфта будам, ва Худованд хоҳиши маро, ки аз Ў илтимос карда будам, ба ман ато фармуд.

28. Ва ман ўро барои Худованд вақф намудам: ў тамоми айёми умри худ вақф барои Худованд хоҳад буд». Ва дар он чо Худовандро ибодат карданд.

БОБИ ДУЮМ

Дуои пайгамбаронаи Ҳанно.

1. ВА Ҳанно дуо хонда, гуфт: "Дили ман дар Худованд хурсанд шудааст, шохи ман дар Худованд баланд шудааст; даҳони ман бар душманонам яла шудааст, зеро ки аз наҷоти Ту шод ҳастам.

2. Қуддусе мисли Худованд нест, зеро ки дигаре ғайр аз Ту нест; ва сахрае мисли Худои мо нест.

3. Суханони ҳавобаландонаро афзун накунед; нутки густохона аз даҳонат набарояд; зеро ки Худованд Худои хамадон аст, ва тамоми аъмол назди Ў санчида мешавад.

4. Камони зӯроварон ба шикаст дучор меояд, вале камари бемаҷолон қувват меёбад.
5. Серон барои як лаб нон муздур мешаванд, вале гуруснагон фароғат меёбанд;
хатто зани нозой ҳафт бача мезояд, вале зани серфарзанд мубтало мешавад.
6. Худованд мемиронад ва зиндагӣ мебахшад; ба қабр фурӯд меоварад ва бармехезонад.
7. Худованд бенаво месозад ва сарватдор мегардонад; ба залолат меафтанад ва баланд мебардорад.
8. Бенавоёнро аз хок бармехезонад, мискинро аз даруни ахлот мебардорад, то ки бо мирон ҳамнишин созад, ва курсии чалолро насибашон гардонад; зеро ки аркони замин аз они Худованд аст, ва ҷаҳонро ӯ бар онҳо устувор намудааст.
9. Қадамҳои муқаддасони Худро ниғаҳдорӣ мекунад, ва шарирон дар зулмот маҳв мешаванд; зеро ки одамизод бо қувваташ зӯр намебарояд.
10. Онҳое ки ба Худованд зиддият нишон медиҳанд, несту нобуд мешаванд:
бар онҳо ӯ аз осмон раъду барқ мефиристад. Худованд ақсои заминро доварӣ менамояд, ва ба подшоҳи Худ қувват мебахшад, ва шоҳи масеҳи Худро баланд мебардорад».
11. Ва Элқоно ба хонаи худ ба Ромо рафт; ва он амрад назди Элии коҳин хизматгузори Худованд буд.

Писарони Элӣ.

12. Валекин писарони Элӣ шахсони нобакор буданд: Худовандро намешинохтанд.
13. Ва рафтори ин коҳинон нисбат ба қавм чунин буд: чун касе куробнӣ мекард, хизматгузори коҳин дар вақти пухтани гӯшти он меомад, дар ҳолате ки сихи сешоҳае дар дасташ буд;
14. Ва онро ба лаган, ё дег, ё тос фурӯ мефиристонд, ва ҳар чиро, ки он сих мебаровард, коҳин барои худ мегирифт. Бо

хамаи исроилиёне ки ба он ҷо, ба Шилӯ меомаданд, онҳо ҳамин тавр рафтор мекарданд.

15. Валекин пеш аз сӯзонидани чарбу, хизматгузори коҳин омада, ба касе ки қурбонӣ кардааст, мегуфт: «Гӯшт барои кабоби коҳин бидех; ӯ аз ту гӯшти пухта намегирад, балки фақат гӯшти хом».

16. Ва агар он шахс ба вай мегуфт: «Аввал чарбуро бисӯзонанд, ва он гоҳ ҳар чи дилат хоҳад, барои худ бигир», — вай ме-гуфт: «Не, худи ҳозир бидех, вагар на, бо зӯрӣ мегирам».

17. Ва гуноҳи он ҷавонон ба ҳузури Худованд бағоят азим буд, зеро ки ин одамон қурбонии Худовандро хор медоштанд.

Самуили амрад дар хизмати хайма.

18. Ва Самуили амрад ба ҳузури Худованд хизматгузорӣ мекард, дар ҳолате ки эфӯди катон дар бар дошт.

19. Ва ҷомаи хурде модараш барои ӯ дӯхта, сол ба сол ба ӯ меовард, вақте ки вай бо шавҳари худ меомад, то ки қурбонии солонаро тақдим намояд.

20. Ва Элӣ Элқоно ва зани ӯро баракат дода, гуфт: «Бигзор Худованд ба ту аз ин зан дар ивази вақфе ки барои Худованд додай, насл ато фармояд!» Ва онҳо ба макони худ рафтанд.

21. Ҳақиқатан Худованд Ҳанноро тафакқуд намуд, ва ӯ ҳомила шуда, се писар ва ду духтар зоид; ва Самуили амрад ба ҳузури Худованд калон мешуд.

22. Ва Элӣ бағоят пир шуда буд; ва ҳар амалеро, ки писаронаш дар ҳаққи тамоми Исроил мекарданд, мешунид, ва онро низ, ки ҷӣ гуна онҳо бо заноне ки назди даромад-гоҳи хаймаи ҷомеъ ҷамъ мешуданд, хуфтухоб менамуданд.

23. Ва ба онҳо гуфт: «Чаро шумо чунин амал мекунед? Ман, охир, ин аъмоли бади шуморо аз тамоми қавм мешунавам.

24. Чунин амал накунед, эй писаронам! Зеро овозае ки ман мешунавам, хуб нест: шумо боиси маъсияти қавми Худо-ванд мегардед.

25. Агар касе бар зидди касе гуноҳ кунад, ўро Худо-ванд доварӣ менамояд, вале агар касе бар зидди Худо-ванд гуноҳ кунад, кист, ки барои вай шафоат намояд?» Вале онҳо ба овози падарашон гӯш надоданд, зеро Худованд қарор дода буд, ки онҳо бимиранд.

26. Валекин Самуили амрад торафт калон шуда, ҳам дар назари Худованд ва ҳам дар назари мардум илтифот меёфт.

Огоҳӣ ёфтани Элӣ.

27. Ва марди Худо назди Элӣ омада, ба ӯ гуфт: «Худо-ванд чунин мегӯяд: "Оё Ман бар хонадони падарат, вақте ки онҳо дар Миср, дар хонаи фиръавн буданд, Худро зоҳир насохтам?"

28. Ва оё ўро аз ҳамаи сибтҳои Исроил барои Худ ба ко-ҳинӣ интихоб нанамудам, то ки бар қурбонгоҳи Ман баро-мада, бухур бисӯзонад ва ба ҳузури Ман эфӯд бипӯшад? Ва оё ҳамаи ҳадияҳоро аз қурбониҳои сӯхтании банӣ-Исроил ба хонадони падарат набахшидам?

29. Чаро шумо қурбониҳо ва ҳадияҳои ордии Маро, ки барои маскани Худ амр фармудаам, поймол мекунед? Ва чаро ту писарони худро назар ба Ман бештар мӯхтарам медорӣ, то ки худро аз қисми беҳтарини ҳамаи ҳадияҳои қавми Ман — Исроил фарбеҳ гардонӣ?"

30. Бинобар ин Худованд, Худои Исроил, чунин мегӯяд: "Ман гуфта будам, ки хонадони ту ва хонадони падарат ба ҳузури Ман то абад роҳ хоҳанд рафт. Вале алҳол, мегӯ-яд Худованд, хошо ки Ман инро раво бинам, зеро ки Ман эҳтиромкунандагони Худро эҳтиром хоҳам кард, ва-лекин залилкунандагони Ман расво хоҳанд шуд.

31. Инак, айёме фаро мерасад, ки Ман бозуи ту ва бозуи хонадони падаратро қатъ хоҳам кард, ба тавре ки пире дар хонадони ту нахоҳад буд.

32. Ва ту рақибро дар маскани Ман хоҳӣ дид, дар ҳар кори неке ки вай барои Исроил бикунад; ва пире дар хонадони ту ҳаргиз нахоҳад буд.

33. Ва аҳли байти туро аз қурбонгоҳи Худ тамоман нахоҳам дур кард, ки ин барои коҳонидани чашмони ту ва ранҷонидани ҷони ту бошад; вале тамоми насли ту чавонмарг хоҳанд шуд.

34. Ва он чи ба ду писарат, ба Ҳофнӣ ва Финҳос, рӯй ме-диҳад, аломате барои ту хоҳад буд: ҳар дуи онҳо дар як рӯз хоҳанд мурд.

35. Ва коҳини аминеро барои Худ таъин хоҳам намуд, ки вай мувофиқи дили Ман ва мувофиқи ҷони Ман амал хоҳад кард; ва барои вай хонадони амине барпо хоҳам намуд, ки он ба хузури масеҳи Ман ҳамеша роҳ хоҳад рафт.

36. Ва тавре воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар касе ки аз хонадони ту боқӣ монда бошад, омада, барои як фулуси нуқра ва як порча нон пеши вай сачда барад ва бигӯяд: лутфан, маро ба ягон вазифаи каҳонат таъин намо, то ки як лаб нон бихӯрам"».

БОБИ СЕЮМ

Самуил коҳин ва набӣ шуд.

1. Ва Самуили амрад пеши Элӣ хизматгузори Худованд буд; ва каломи Худованд дар он айём камъефт буд, ва рӯё ҷанӯз маъмул набуд.

2. Ва рӯзе аз рӯзҳо чунин воқеъ шуд, ки Элӣ дар чояш хобида буд; ва чашмонаш хира гардида буд, ба тавре ки ӯ наметавонист бубинад.

3. Ва чароғи Худо ҷанӯз хомӯш нашуда буд; ва Самуил дар маъбади Худованд мехобид, ки дар он ҷо сандуки Худо буд.

4. Ва Худованд Самуилро хонд, ва ӯ гуфт: «Лаббай!»

5. Ва шитобон сӯи Элӣ рафта, гуфт: «Лаббай! Ту маро хондӣ». Вале вай гуфт: «Ман туро нахондаам; баргашта, бихоб». Ва ӯ рафта, хобид.

6. Валекин Худованд бори дигар хонд: «Эй Самуил!» Ва Самуил бархоста, назди Элӣ рафт, ва гуфт: «Лаббай! Ту маро хондӣ». Вале вай гуфт: «Ман туро нахондаам, писарам; баргашта, бихоб».
7. Ва Самуил Худовандро ҳанӯз намешинохт, ва каломи Худованд ҳанӯз бар ӯ зоҳир нашуда буд.
8. Ва Худованд бори сеюм Самуилро хонд; ва ӯ бархоста, назди Элӣ рафт, ва гуфт: «Лаббай! Ту маро хондӣ». Ва Элӣ фаҳмид, ки Худованд амрадро хондааст.
9. Ва Элӣ ба Самуил гуфт: «Рафта, бихоб, ва ҳангоме ки туро бихонад, бигӯй: "Эй Худованд, бигӯй, зеро ки бандаат мешунавад"». Ва Самуил рафта, дар ҷояш хобид.
10. Ва Худованд омада, биистод ва, мисли дафъаҳои пеш, хонд: «Эй Самуил, Самуил!» Ва Самуил гуфт: «Бигӯй, зеро ки бандаат мешунавад».
11. Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Инак, Ман коре дар Исроил мекунам, ва ҳар касе ки дар бораи он бишнавад, ҳар ду гӯшаш садо хоҳад дод.
12. Дар он руз Ман бар Элӣ ҳар он чиро, ки дар бораи хонадонаш гуфтаам, иҷро хоҳам кард; ба ин кор шурӯъ намуда, онро ба анҷом хоҳам расонид.
13. Ва Ман ба ӯ хабар дода будам, ки хонадони ӯро ба сурати абадӣ доварӣ хоҳам намуд, барои он гуноҳи ӯ, ки ӯ медонист, ки писаронаш бар худ лаънат меоваранд, вале ӯ онҳоро ҷилавгирӣ накард.
14. Бинобар ин Ман дар ҳаққи хонадони Элӣ қасам хӯрдаам, ки гуноҳи хонадони Элӣ бо қурбонӣ ва ҳадия то абад кафорат нахоҳад шуд».
15. Ва Самуил то субҳ хобид, ва дарҳои хонаи Худовандро воз кард; ва Самуил тарсид, ки ин рӯёро ба Элӣ хабар диҳад.
16. Вале Элӣ Самуилро хонда, гуфт: «Эй писарам Самуил!» ӯ гуфт: «Лаббай!».
17. Ва гуфт: «Чӣ суҳанест, ки ба ту гуфтааст? Лutfан, аз ман пинҳон надор! Худо ба ту чунин ва зиёда аз ин бидунад,

агар аз ҳар чизе ки ба ту гуфтааст, чизеро аз ман пинҳон дорӣ».

18. Ва Самуил ҳамаи суханонро ба ӯ баён намуд, ва аз ӯ пинҳон нашофт. Ва ӯ гуфт: «Ў Худованд аст, ва он чи дар назараш писанд ояд, ба амал хоҳад овард».

19. Ва Самуил калон мешуд; ва Худованд бо ӯ буд, ва аз ҳамаи суханонаш чизе зоеъ намерафт.

20. Ва тамоми Исроил, аз Дон то Беэр-Шобаъ, донистанд, ки Худованд Самуилро набиин амини Худ ёфтааст.

21. Ва Худованд боз дар Шилӯ зоҳир шудан гирифт, чунон ки Худованд дар Шилӯ бо каломии Худованд бар Самуил зоҳир шуд.

БОБИ ЧОРУМ

Фалиштиён сандуқи Худоро забт менамоянд.

1. Ва каломии Самуил ба тамоми Исроил расид. Ва Ис-роил ба муқобили фалиштиён ба ҷанг баромаданд, ва назди Эбен-Эзер ӯрду заданд; ва фалиштиён дар Афек ҷойгир шуданд.

2. Ва фалиштиён ба муқобили Исроил саф кашиданд, ва ҳарбу зарб ба амал омад, ва исроилиен аз фалиштиён ши-каст хӯрданд, ки онҳо дар майдони корзор тақрибан чор ҳазор нафарро куштанд.

3. Ва қавм ба ӯрдугоҳ омаданд; ва пирони Исроил гуфт-танд: «Чаро Худованд имрӯз моро пеши фалиштиён ши-каст дод? Пас, сандуқи аҳди Худовандро назди худ биёрем, ва он андаруни мо дохил шуда, моро аз дасти душманонамон наҷот хоҳад дод».

4. Ва қавм ба Шилӯ фиристоданд, ва сандуқи аҳди Худованди лашкарҳоро, ки дар миёни каррубиён сокин аст, аз он ҷо бардошта оварданд; ва ду писари Элий — Ҳофнӣ ва Финҳос — дар он ҷо бо сандуқи аҳди Худо буданд.

5. Ва ҳангоме ки сандуқи аҳди Худо ба ӯрдугоҳ дохил шуд, тамоми Исроил бо овози баланд бонг заданд, ва за-мин ба ларза омад.

6. Ва фалиштиён садои бонгро шунида, гуфтанд: «Ин са-дои бонги азим дар ўрдугоҳи ибриён чист?» Ва фаҳмиданд, ки сандуқи Худованд ба ўрдугоҳ дохил шудааст.
7. Ва фалиштиён тарсиданд, зеро ки гуфтанд: «Худо ба ўрдугоҳ дохил шудааст». Ва гуфтанд: «Вой ба ҳоли мо! Зеро ки чунин чиз на дирӯз ва на парирӯз воқеъ на-шудааст.
8. Вой ба ҳоли мо! Кист, ки моро аз дасти ин Худои пуриқтидор халосӣ диҳад? Ин ҳамон Худоест, ки мисриёнро дар биёбон ба ҳар гуна балоҳо гирифтор кардааст.
9. Қавӣ бошед ва мардвор рафтор кунед, эй фалиш-тиён! Мабодо ба ибриён бандагӣ кунед, чунон ки онҳо ба шумо бандагӣ мекарданд! Мардвор рафтор намуда, ҳарбу зарб кунед!»
10. Ва фалиштиён ҳарбу зарб карданд, ва исроилиён шикаст хӯрда, ҳар яке ба хаймаи худ гурехтанд; ва ши-кастӣ онҳо бағоят азим буд, ва аз исроилиён сӣ ҳазор сарбози пиёда кушта шуданд.
11. Ва сандуқи Худо забт карда шуд; ва ду писари Элӣ — Ҳофнӣ ва Финҳос — талаф шуданд.
12. Ва як марди бинъёминӣ аз майдони корзор давида, дар ҳамон рӯз ба Шилӯ омад, дар ҳолате ки либосаш да-рида ва хок ба сараш пошида буд.
13. Ва ҳангоме ки ӯ омад, инак Элӣ дар сари роҳ бар курсӣ, мунтазири хабаре нишаста буд, зеро ки дилаш барои сандуқи Худо музтариб буд; ва он мард ба шаҳр дохил шуда, хабар дод, ва тамоми аҳли шаҳр доду фаръед бардоштанд.
14. Ва Элӣ доду фаръедро шунида, гуфт: «Ин садои ғулғула чист?» Ва он мард шитобон омада, ба Элӣ хабар дод.
15. Ва Элӣ наваду ҳаштсола буд; ва чашмонаш кӯр шуда буд, ва ӯ наметавонист бубинад.
16. Ва он мард ба Элӣ гуфт: «Ман аз майдони корзор ома-дам, ва ман имрӯз аз майдони корзор гурехтаам». Ва ӯ гуфт: «Пас, чӣ воқеа рӯй додааст, писарам?»
17. Ва он хабаррасон ҷавоб гардонид, гуфт: «Исроил аз пеши фалиштиён гурехтанд, ва низ торумори азиме дар миёни

қавм ба вуқӯъ омад, ва низ ду писарат — Ҳофнӣ ва Финҳос — талаф шуданд, ва сандуқи Худо забт карда шуд».

18. Ва ҳамин ки вай сандуқи Худоро зикр кард, ӯ аз бо-лои курсӣ назди дарвоза пуштнокӣ афтод, ва гарданаш шикаста, мурд, зеро ки марди пир ва гарон буд; ва ӯ чил сол бар Исроил доварӣ намуд.

19. Ва келини ӯ, зани Финҳос, ки ҳомила ва моҳу рӯзаш пур буд, чун хабари забти сандуқи Худо ва мавти падаршӯ ва шавҳари худро шунид, ба зону чӯкида, зоид, зеро ки ба-ногоҳ дард ёд кард.

20. Ва дар вақти мурданаши заноне ки назди вай истода буданд, гуфтанд: «Натарс, зеро ки писар зоидӣ». Вале вай ҷавоб нагардонид ва диққат надод.

21. Ва писарро Ихобӯд* ном монда, гуфт: «Шараф Исроилро тарк кард!» Чунки сандуқи Худо забт гардида, падаршӯву шавҳари вай талаф шуда буданд.

22. Ва гуфт: «Шараф Исроилро тарк кард, зеро ки сандуқи Худо забт гардид».

БОБИ ПАНЧУМ

Сандуқ бар фалиштиён лаънати Худоро меоварад.

1. Ва фалиштиён сандуқи Худоро забт намуда, аз Эбен-Эзер ба Ашдӯд оварданд.

2. Ва фалиштиён сандуқи Худоро гирифтанд, ва онро ба хонаи Дочӯн оварданд; ва онро назди Дочӯн гузоштанд.

3. Ва фардои он ашдӯдиён бармаҳал бархостанд, ва инак, Дочӯн пеши сандуқи Худованд рӯ ба замин ғалтидааст; ва онҳо Дочӯнро бардоштанд, ва онро аз нав дар ҷояш гузоштанд.

4. Ва фардои он бомдодон онҳо бармаҳал бархостанд, ва инак, Дочӯн пеши сандуқи Худованд рӯ ба замин ғалтидааст; ва

* 21. Бешарафӣ.

каллаи Дочӯн ва ду кафи дасташ қатъ гардида, бар остона хобидааст; фақат тани Дочӯн дар чояш мондааст.

5. Бинобар ин коҳинони Дочӯн, ва ҳамаи онҳое ки ба хонаи Дочӯн меоянд, то имрӯз бар остонаи Дочӯн дар Ашдӯд пой намомонанд.

6. Ва дасти Худованд бар ашдӯдиён гарон омад, ва Ӯ ҳоли онҳоро табоҳ намуда, дар Ашдӯд ва навоҳии он ба обилаҳо гирифтोर кард.

7. Ва чун мардуми Ашдӯд диданд, ки аҳвол чунин аст, гуфтанд: «Сандуки Худои Исроил бо мо нахоҳад монд, зеро ки дасти Ӯ бар мо ва бар худои мо Дочӯн гарон омад».

8. Ва фиристода, ҳамаи сарварони фалиштиёнро назди худ чамъ карда, гуфтанд: «Бо сандуки Худои Исроил чӣ кунем?» Ва гуфтанд: «Бигзор сандуки Худои Исроил ба Қат гузаронида шавад». Ва сандуки Худои Исроилро гузарониданд.

9. Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз гузаронидани он, дасти Худованд дар ин шаҳр боиси даҳшати бузурге гардид, ва мардуми шаҳрро аз хурд то калон зарба зад, ва бар танашон обилаҳо пайдо шуд.

10. Ва сандуки Худоро ба Эқрӯн фиристоданд, ва ҳангоме ки сандуки Худо ба Эқрӯн расид, эқрӯниён фаръёд зада, гуфтанд: «Сандуки Худои Исроилро назди мо гузаронидаанд, то ки мо ва қавми моро бидушанд!»

11. Ва фиристода, ҳамаи сарварони фалиштиёнро чамъ карда, гуфтанд: «Сандуки Худои Исроилро равона кунед, то ки он ба макони худ баргардад, ва мо ва қавми моро накушад». Зеро ки дар тамоми шаҳр даҳшати ҳалокатоваре ҳукмфармо буд: дасти Худованд дар он ҷо бағоят гарон омада буд.

12. Ва касоне ки намурда буданд, ба обилаҳо гирифтोर гардиданд, ва истиғосаи аҳли шаҳр то ба осмон баланд шуд.

БОБИ ШАШУМ

Сандуқ ба хонаи Еҳушаи байтшемеши меояд.

1. Ва сандуқи Худованд дар замини фалиштиён ҳафт моҳ монд.
2. Ва фалиштиён коҳинон ва ҷодугаронро даъват намуда, гуфтанд: «Бо сандуқи Худованд чӣ кунем? Ба мо бигӯед, ки онро ба маконаш чӣ гуна равона намоем?»
3. Онҳо гуфтанд: «Агар сандуқи Худои Исроилро равона мекарда бошед, онро ҳолӣ равона накунед, балки қурбонии ҷурм барои Ҷ биёред; он гоҳ шифо хоҳед ёфт ва хоҳед донист, ки чаро дасти Ҷ аз шумо дур нашудааст».
4. Гуфтанд: «Чӣ гуна қурбонии ҷурм мо бояд барои Ҷ биёрем?» Онҳо гуфтанд: «Мувофиқи шумораи сарварони фалиштиён, панҷ обилаи тилло ва панҷ муши тилло биёред, зеро ки бар ҳамаи шумо ва бар сарварони шумо ҳамон як вабост.
5. Пас, суратҳои обилаҳои худ ва суратҳои мушҳои худро, ки заминро валангор мекунанд, бисозед, ва Худои Исроилро ҷалол диҳед; шояд Ҷ дасти Худро бар шумо ва бар худоёни шумо ва бар замини шумо нарм созад.
6. Чаро шумо дили худро саҳт мекунед, чунон ки мис-риён ва фиръавн дили худро саҳт карданд? Охир, вақте ки Ҷ онҳоро ба балоҳо гирифта кард, маҷбур шуда онҳоро ҷавоб доданд, ва онҳо рафтанд.
7. Ва алҳол зуд аробаи наве бисозед, ва ду модагови навзайро, ки юғ бар гарданашон монда нашуда бошад, бигиред, ва он модаговҳоро ба ароба бибандед, ва гӯсолаҳошонро аз онҳо ҷудо карда, ба хона баред.
8. Ва сандуқи Худовандро гирифта, бар ароба бимонед, ва колои тиллоро, ки ҳамчун қурбонии ҷурм барои Ҷ овар-дед, дар қуттиа ба паҳлуи он бигузored, ва онро равона кунед, то ки биравад.
9. Ва нигоҳ кунед: агар он бо роҳи худуди худ сӯи Байт-Шемеш равона шавад, бидонед, ки он ин балои азимро ба сари мо овардааст; вагар на, хоҳем донист, ки дасти Ҷ моро зарба назадааст, балки он чи ба мо рӯй дод, тасодуфӣ буда-аст».

10. Ва он мардум чунин карданд: ду модагови навзойро гирифта, ба ароба бастанд, ва гӯсолаҳошонро дар хона нигоҳ доштанд.
11. Ва сандуки Худоро бо қуттии мушҳои тилло ва су-ратҳои обилаҳо бар ароба гузоштанд.
12. Ва модаговҳо рост, бо роҳи Байт-Шемеш равона шу-данд, бо ҳамин як роҳ мерафтанду моъ мезаданд, вале ба тарафи рост ё чап майл намекарданд; ва сарварони фалиш-тиён аз ақиби онҳо то ҳудуди Байт-Шемеш рафтанд.
13. Ва аҳли Байт-Шемеш дар водӣ гандум дарав мекарданд, ва чашмони худро баланд карда, сандуқро диданд, ва аз диданаш шод гаштанд.
14. Ва ароба ба киштзори Еҳушаи байтшемешӣ расида бозистод, ва дар он ҷо санги калоне буд; ва чубҳои аробаро шикастанд, ва модаговҳоро қурбонии сӯхтани барои Худованд бароварданд.
15. Ва левизодагон сандуқи Худованд ва қуттиеро, ки бо он буда, андарунаш колои тилло буд, фурӯд оварданд, ва бар санги калон гузоштанд; ва мардуми Байт-Шемеш дар он рӯз барои Худованд қурбониҳои сӯхтани бароварданд ва қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд.
16. Ва панҷ сарвари фалиштиён инро диданд, ва ҳамон рӯз ба Экрӯн баргаштанд.
17. Ва ин аст обилаҳои тилло, ки фалиштиён ҳамчун қурбонии чурм барои Худованд оварда буданд: барои Ашдӯд якто, барои Ғазза якто, барои Ашқалӯн якто, барои Ҷат якто, барои Экрӯн якто.
18. Ва мушҳои тилло мувофиқи шумораи ҳамаи шаҳрҳои фалиштиён, ки ба он панҷ сарвар тааллуқ доштанд, буд, чи аз шаҳрҳои ҳисордор ва чи аз деҳоти беҳисор; ва он санги калон, ки сандуқи Худовандро бар он гузошта буданд, то имрӯз дар киштзори Еҳушаи байтшемешӣ боқист.
19. Ва мардуми Байт-Шемешро, ки ба даруни сандуқи Худованд назар андохта буданд, зарба зад, ва аз миёни

қавм ҳафтод нафарро зарба зад; ва қавм мотам, гирифтанд, зеро ки Худованд қавмро зарбаи азиме зада буд.

20. Ва мардumi Байт-Шемеш гуфтанд: «Кист, ки ба ҳузури Худованд, ба ҳузури ин Худои қуддус, битавонад истад? Ва Ё аз пеши мо назди кӣ хоҳад рафт?»

21. Ва қосидонро назди сокинони Қирьят-Еорим фиристода, гуфтанд: «Фалиштиён сандуқи Худовандро баргардониданд; омада, онро назди худ бибаред».

БОБИ ҲАФТУМ

Сандуқ дар хонаи Аминодоб. Самуил — довар бар Исроил.

1. Ва мардumi Қирьят-Еорим омада, сандуқи Худовандро бардошта бурданд, ва онро ба хонаи Аминодоб, ки дар Цибъо буд, дароварданд; ва писари ӯ Эльзорро такдис карданд, то ки сандуқи Худовандро ниғаҳбонӣ намояд.

2. Ва аз рӯзе ки сандуқ дар Қирьят-Еорим сокин шуд, айёми зиёде мурур карда, бист сол гузашт, ва тамоми хо-надони Исроил Худовандро ёд карданд.

3. Ва Самуил ба тамоми хонадони Исроил сухан ронда, гуфт: «Агар шумо бо тамоми дили худ сӯи Худованд рӯчӯ намуда, худоёни бегона ва Аштораҳоро аз миёни худ дур созед, ва дилҳои худро моил гардонида, танҳо Ҷро ибодат намоед, Ё шуморо аз дасти фалиштиён раҳо хоҳад кард».

4. Ва банӣ-Исроил Баалҳо ва Аштораҳоро дур сохта, танҳо Худовандро ибодат карданд.

5. Ва Самуил гуфт: «Ҳамаи исроилиёнро дар Мисфо чамъ кунед, то ки дар бораи шумо назди Худованд дуо гӯям».

6. Ва онҳо дар Мисфо чамъ шуданд, ва об кашида, ба ҳузури Худованд рехтанд, ва дар он рӯз рӯза доштанд, ва дар он чо гуфтанд: «Мо ба ҳузури Худованд гуноҳ кардаем». Ва Самуил банӣ-Исроилро дар Мисфо доварӣ намуд.

7. Ва чун фалиштиён шуниданд, ки банӣ-Исроил дар Мисфо чамъ шудаанд, сарварони фалиштиён ба муқобили Исроил

баромаданд; ва банй-Исроил инро шунида, аз фа-лиштиён тарсиданд.

8. Ва банй-Исроил ба Самуил гуфтанд: «Аз истиғоса бурдан дар ҳаққи мо сӯи Худованд Худои мо хомӯш набош, то ки Ё моро аз дасти фалиштиён начот диҳад».

9. Ва Самуил як барраи ширхорро гирифт, ва онро ба-рои Худованд комилан қурбонии сӯхтанӣ баровард, ва Самуил барои Исроил сӯи Худованд истиғоса бурд, ва Худованд ӯро иҷобат намуд.

10. Ва ҳангоме ки Самуил қурбонии сӯхтанӣ мебаровард, фалиштиён омаданд, то ки бо Исроил чанг кунанд; ва дар он рӯз Худованд бо садои азиме бар фалиштиён гулдуррос зада, онҳоро ба даҳшат овард, ва онҳо пеши Исроил шикаст хӯрданд.

11. Ва мардumi Исроил аз Мисфо берун омада, фалиштиёнро таъқиб карданд, ва то даме ки ба Байт-Қор расиданд, онҳоро зарба заданд.

12. Ва Самуил як сангро гирифта, дар миёни Мисфо ва Шенгузошт, ва онро Эбен-Эзер* номида, гуфт: «То ин ҷо Худованд ба мо мадад кард».

13. Ва фалиштиён мағлӯб гардиданд, ва дигар ба ҳудуди Исроил надаромаданд; ва дар тамоми айёми Самуил дасти Худованд бар фалиштиён боло буд.

14. Ва шаҳрҳое ки фалиштиён аз Исроил гирифта буданд, аз Эқрӯн то Қат, ба Исроил баргардонида шуд, ва ҳудуди онҳоро Исроил аз дасти фалиштиён раҳо кард, ва дар байни Исроил ва амӯриён сулҳ шуд.

15. Ва Самуил тамоми айёми умри худ Исроилро доварӣ намуд.

16. Ва ӯ сол ба сол рафта, Байт-Ил ва Қилқол ва Мис-форо давр мезад, ва бар Исроил дар ҳамаи ин мавзеъҳо доварӣ менамуд.

*12. Санги мадад.

17. Ва ба Ромо бармегашт, зеро ки дар он чо хонаи ӯ буд, ва дар он чо бар Исроил доварӣ менамуд, ва дар он чо барои Худованд қурбонгоҳ бино кард.

БОБИ ҲАШТУМ

Исроил подшоҳ металабад.

1. ВА ҳангоме ки Самуил пир шуд, писарони худро бар Исроил довар таъин намуд.
2. Ва номи писари нахустзодаи ӯ Юил буд, ва номи дуюмаш — Абиё; онҳо дар Беэр-Шобаъ довар буданд.
3. Вале писарони ӯ бо роҳи ӯ рафтор нанамуданд, балки ба тамаъ моил гардида, ришва мехӯрданд ва дар доварӣ қачқорӣ мекарданд.
4. Ва ҳамаи пирони Исроил чамъ шуда, назди Самуил ба Ромо омаданд.
5. Ва ба ӯ гуфтанд: «Инак, ту пир шудай, ва писаронат бо роҳи ту рафтор намекунанд; акнун бар мо подшоҳе таъин намо, то ки бар мо, мисли халқҳои дигар, доварӣ кунад».
6. Ва ин гап ба назари Самуил бад намуд, вақте ки гуфтанд: «Ба мо подшоҳе бидеҳ, то ки бар мо подшоҳӣ кунад». Ва Самуил сӯи Худованд дуо гуфт.

Исроил ҳокимияти Худоро рад мекунад.

7. Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Овози қавмро дар ҳар чи ба ту мегӯянд, бишнав, зеро ки онҳо туро рад накардаанд, балки Маро рад кардаанд, то ки бар онҳо подшоҳӣ накунам.
8. Мисли тамоми аъмоле ки онҳо аз рӯзи берун оварданам аз Миср то имрӯз ба чо оварданд, ва Маро тарк намуда, худоёни дигарро ибодат карданд, ончунон онҳо бо ту низ рафтор менамоянд.
9. Ва алҳол овози онҳоро бишнав; аммо ба таври қатъӣ онҳоро таъкид намо, ва аз таомули подшоҳе ки бар онҳо подшоҳӣ хоҳад кард, онҳоро огоҳӣ бидеҳ».

10. Ва Самуил ҳамаи суханони Худовандро ба қавме ки аз ӯ подшоҳ металабиданд, баён намуд.
11. Ва гуфт: «Таомули подшоҳе ки бар шумо подшоҳӣ хоҳад кард, чунин аст: ӯ писарони шуморо гирифта, барои худ ба хизмати аробаҳо ва аҳли рикоби худ таъин хоҳад намуд, ва онҳо пешопеши аробаҳояш хоҳанд давид;
12. Ва аз онҳо барои худ мириҳазорҳо ва мирипанҷоҳҳо таъин хоҳад намуд; ва баъзеро ба рондани киштзораш, ба даравидани ҳосилоташ ва ба сохтани олоти ҷангаш ва асбоби аробаҳояш хоҳад баргумошт.
13. Ва духтарони шуморо барои атрсозӣ, ошпазӣ ва нонвой хоҳад гирифт.
14. Ва беҳтарин киштзорҳо, токистонҳо ва боғҳои зайтуни шуморо гирифта, ба хизматгузори худ хоҳад дод.
15. Ва аз ҳосили киштзорҳо ва токистонҳои шумо ушр гирифта, ба ҳоҷасароён ва хизматгузори худ хоҳад дод.
16. Ва навкарони шуморо, ва канизони шуморо, ва беҳтарин ҷавонони шуморо, ва харони шуморо гирифта, барои корҳои худ истифода хоҳад бурд.
17. Ва ушри бузу гӯсфандони шуморо хоҳад гирифт; ва худи шумо бандагони ӯ хоҳед буд.
18. Ва дар он рӯз аз дасти подшоҳи худ, ки барои худ интиҳоб намудаед, ба дод хоҳед омад; ва Худованд шуморо дар он рӯз иҷобат нахоҳад кард».
19. Валекин қавм аз шунидани овози Самуил сар тофта, гуфтанд: «Не, бигзор бар мо подшоҳе бошад,
20. Ва мо низ мисли ҳамаи халқҳо хоҳем буд, ва подшоҳамон бар мо доварӣ хоҳад намуд, ва пешопеши мо баромада, ҷангҳои моро хоҳад бурд».
21. Ва Самуил ҳамаи суханони қавмро шунид, онҳоро ба самъи Худованд расонид.
22. Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Овози онҳоро бишнава ва подшоҳе бар онҳо таъин намо». Ва Самуил ба мардуми Исроил гуфт: «Ҳар яке ба шаҳри худ биравед».

БОБИ НҶҲУМ

Ба подшоҳӣ интиҳоб шудани Шоул.

1. ВА марде аз мулки Бинъёмин буд, ва номаш Қиш ибни Абиил, ибни Сарур, ибни Бакурат, ибни Афиҳа буда, писари як шахси бинъёминӣ ва ҷанговари далере буд.
2. Ва ӯ писаре дошт, ки номаш Шоул буд, ва ҷавони ба назар намоён ва хубсимое буд, ва дар миёни банӣ-Исроил касе аз ӯ хубсимотар набуд; ӯ хушқаду қомат буда, аз тамоми қавм як сару гардан баланд буд.
3. Ва модахарҳои Қиш, падари Шоул, гум шуд, ва Қиш ба писараш Шоул гуфт: «Лутфан, яке аз навкаронро ҳамроҳи худ бигир ва бархоста, барои ҷустуҷӯи модахарҳо бирав».
4. Ва ӯ кӯҳи Эфроимро тай намуд, ва замини Шолишоро тай намуд, валекин наёфтанд; ва замини Шаалимро тай карданд, вале набуд, ва замини Бинъёминро тай намуд, валекин наёфтанд.
5. Вақте ки онҳо ба замини Суф расиданд, Шоул ба навкараш, ки бо ӯ буд, гуфт: «Биё, баргардем, мабодо падарам аз баҳри модахарҳо гузашта, ғами моро бихӯрад».
6. Вале вай ба ӯ гуфт: «Инак, лутфан, марди Худо дар ин шаҳр ҳаст, ва ӯ марди мӯхтарам аст; ҳар чи ӯ бигӯяд, ҳамеша ба амал меояд; алҳол ба он ҷо биравем; ӯ, шояд, роҳеро, ки бояд бо он биравем, ба мо нишон диҳад».
7. Ва Шоул ба навкараш гуфт: «Инак, агар биравем, ба он мард чӣ чизе бибарем? Зеро ки ноне дар тӯрбаҳои мо боқӣ намондааст, ва савғоте нест, ки ба марди Худо биёрем; пас, чӣ чизе дорем?»
8. Ва он навкар боз ба Шоул ҷавоб гардонида, гуфт: «Инак, дар дастам чоръяк сикл нуқра ҳаст; ва онро ба марди Худо медиҳам, то ки роҳи моро ба мо нишон диҳад».
9. Дар замони қадим агар касе дар Исроил барои пурси-дан аз Худо мерафт, чунин мегуфт: «Биёед, назди пешбин биравем». Зеро ки набии имрӯза дар замони қадим. пешбин номида мешуд.

10. Ва Шоул ба навкараш гуфт: «Суханат хуб аст, биё, биравем». Ва онҳо ба шаҳре ки дар он чо марди Худо буд, рафтанд.

11. Ҳангоме ки онҳо ба фарози шаҳр боло мебароманд, ба духтароне вохӯрданд, ки барои об кашидан берун мерафтанд; ва ба онҳо гуфтанд: «Оё пешбин дар ин ҷост?»

12. Дар ҷавоб онҳо гуфтанд: «Оре, инак ӯ пеши туст; алҳол шитоб намо, зеро ки ӯ имрӯз ба шаҳр омадааст, чунки қавм имрӯз бар баландӣ қурбонӣ мекунанд.

13. Ҳамин ки ба шаҳр даромадед, пеш аз он ки ӯ барои хӯрок хӯрдан ба баландӣ барояд, ӯро биёбед, зеро ки қавм то омадани ӯ хӯрок намехӯранд, чунки ӯ қурбониро баракат медиҳад, ва баъд аз он даъватшудагон хӯрок мехӯранд; ва алҳол бароед, зеро ки ҳоло ӯро метавонед биёбед».

14. Ва онҳо сӯи шаҳр баромаданд; ҳангоме ки онҳо ба да-руни шаҳр дохил мешуданд, инак Самуил ба пешвози онҳо берун омад, то ки ба баландӣ барояд.

15. Ва Худованд, як рӯз пеш аз омадани Шоул, гӯшраси Самуил карда, гуфта буд:

16. «Фардо дар ҳамин вақт Ман шахсеро аз замини Бинъ-ёмин назди ту мефиристам, ва ту ӯро тадҳин намо, то ки бар қавми Ман Исроил раис бошад ва қавми Маро аз дасти фалиштиён начот диҳад; зеро ки ба қавми Худ назар кардаам, чунки истиғосаи онҳо ба Ман расидааст».

17. Ва ҳангоме ки Самуил Шоулро дид, Худованд ба ӯ гуфт: «Ин аст шахсе ки дар борааш ба ту гуфтам: ӯ қавми Маро идора хоҳад кард».

18. Ва Шоул андаруни дарвоза ба Самуил наздик омада, гуфт: «Лутфан, ба ман бигӯ, ки хонаи пешбин кучост?»

19. Ва Самуил ба Шоул ҷавоб гардонида, гуфт: «Ман пешбин ҳастам, пешопеши ман ба баландӣ баро, ва шумо имрӯз бо ман хӯрок хоҳед хӯрд; ва бомдодон туро равона намуда, хар он чи дар дилат ҳаст, ба ту хоҳам гуфт;

20. Ва дар бораи модахарҳоят, ки се рӯз пеш аз ин гум шудааст, ғам нахӯр, зеро ки ёфт шудааст; ва тамоми нозу неъматҳои Исроил барои кист? Он, охир, барои туст ва ба-рои тамоми хонадони падари туст».

21. Ва Шоул ҷавоб гардонида, гуфт: «Ман, охир, бинъё-минӣ, яъне аз хурдтарини сибтҳои Исроил ҳастам, ва қаби-лаи ман аз ҳамаи қабилаҳои сибти Бинъёмин хурдтар аст; пас чаро чунин сухане ба ман мегӯӣ?»

22. Ва Самуил Шоул ва навқари ӯро гирифта, ба хона даровард, ва ба онҳо дар сари даъватшудагон, ки қариб сӣ нафар буданд, ҷо дод.

23. Ва Самуил ба таббоҳ гуфт: «Ҳиссаеро, ки ба ту до-даам ва дар бораи он ба ту гуфтаам, ки пеши худ нигоҳ дорӣ, биёр».

24. Ва таббоҳ ронро бо ҳар чи бар он буд, бардошта пеши Шоул гузошт ва гуфт: «Инак, он чи нигоҳ дошта шуда буд, пеши ту гузошта шуд; бихӯр, зеро ки он барои ту то ҳамин дам нигоҳ дошта шудааст, аз вақте ки гуфтам: "Қавмро даъват намудаам"». Ва Шоул дар он рӯз бо Самуил хӯрок хӯрд.

25. Ва онҳо аз баланди ба шаҳр фуруд омаданд; ва бар болои бом ӯ бо Шоул гуфтугӯ кард.

26. Ва онҳо бармаҳал бархостанд, ва баробари дамидани шафақи субҳ Самуил Шоулро ба болои бом даъват намуда, гуфт: «Барҳез, то ки туро равона кунам». Ва Шоул бархост, ва ҳар дуяшон, ӯ ва Самуил, берун рафтанд.

27. Ҳангоме ки онҳо ба канори шаҳр фуруд омаданд, Самуил ба Шоул гуфт: «Ба навқар бигӯ, ки аз мо пеш гуза-рад. — Вай пеш гузашт. — Ва алҳол ту биист, то ки каломи Худоро ба ту бишнавонам».

БОБИ ДАҲУМ

Самуил Шоулро тадҳин намуд.

1. Ва Самуил зарфи равғанро гирифта, бар сари ӯ рехт ва ӯро бӯсида, гуфт: «Инак, Худованд туро бар мероси Худ тадҳин намуд, то ки раиси он бошӣ.
2. Имрӯз, вақте ки аз пеши ман меравӣ, назди қабри Роҳел, дар ҳудуди Бинъемин, дар Селсах, ба ду одам дучор хоҳӣ омад, ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт: "Модахарҳо, ки барои чустучӯяшон рафта будӣ, ёфт шудааст, ва инак падарат масъалаи модахарҳоро аз хотир бароварда, ғами шуморо мехӯраду мегӯяд: «Дар хусуси писарам чӣ кунам?»
3. Ва аз он ҷо зуд гузашта рафта, ба булути Тобӯр хоҳӣ расид, ва дар он ҷо ба ту се мард дучор хоҳанд омад, ки сӯи Худо ба Байт-Ил мераванд; яке аз онҳо се бузғоларо бардошта мебарад, дигаре се қурси нонро бардошта мебарад, ва сеюмӣ машки шаробро бардошта мебарад.
4. Ва онҳо саломатии туро хоҳанд пурсид, ва ду нон ба ту хоҳанд дод, ки аз дасташон хоҳӣ гирифт.
5. Пас аз он ту ба Чибъои Худо хоҳӣ омад, ки дар он ҷо фавчи фалиштиён ҳастанд; ва ҳангоме ки дар он ҷо ба шаҳр дароӣ, ба дастаи анбиё дучор хоҳӣ омад, ки аз баландӣ фуруд меоянд, ва пешопеши онҳо уд ва даф ва най ва барбат ҳаст, ва онҳо нубувват мекунанд.
6. Ва Рӯҳи Худованд бар ту нозил шуда, бо онҳо нубув-ват хоҳӣ кард, ва ту шахси дигаре хоҳӣ гардид.
7. Ва ҳангоме ки ин аломатҳо бо ту рӯй диҳад, ҳар он чи аз дастат ояд, бикун, зеро ки Худо бо туст.
8. Ва пеш аз ман ба Қилҷол фуруд ой, ва инак ман назди ту фуруд хоҳам омад, то ки қурбониҳои сӯхтанӣ биёрам, ва қурбониҳои саломатӣ забҳ намоям; ҳафт рӯз мунтазир бош, то ки назди ту биёям, ва он гоҳ туро огоҳ хоҳам намуд, ки чӣ бояд бикунӣ».
9. Ва чун ӯ пушти худро гардонид, то ки аз пеши Самуил биравад, Худо ба ӯ дили дигаре бахшид; ва ҳамаи он аломатҳо дар он рӯз ба амал омад.

10. Ва ҳангоме ки онҳо ба тал расиданд, инак дастаи анбиё ба пешвози ӯ пайдо шуданд; ва Рӯҳи Худованд бар ӯ нозил шуд, ва ӯ дар миёни онҳо нубувват намуд.
11. Ва ҳамаи онҳое ки пеш аз ин ӯро мешинохтанд, чун диданд, ки инак ӯ бо анбиё нубувват менамояд, дар миёни қавм ба ҳамдигар гуфтанд: «Ба писари Қиш чӣ ҳодиса рӯй додааст? Оё Шоул низ аз ҷумлаи анбиёст?»
12. Ва яке аз касони он ҷо ҷавоб гардонида, гуфт: «Пас, падари онҳо кист?» Бинобар ин мақоле пайдо шуд: «Оё Шоул низ аз ҷумлаи анбиёст?»
13. Ва ӯ аз нубувват кардан фориғ шуда, ба болои баландӣ баромад.
14. Ва амаки Шоул ба ӯ ва навкари ӯ гуфт: «Кучо рафта будед?» Ӯ гуфт: «Барои кофта ёфтани модахарҳо, вале чун дидем, ки нестанд, пеши Самуил даромадем».
15. Ва амаки Шоул гуфт: «Лутфан, ба ман ҳикоят кун, ки Самуил ба шумо чӣ гуфт?»
16. Ва Шоул ба амаки худ гуфт: «Ӯ ба мо хабар дод, ки модахарҳо ёфт шудааст». Вале дар бораи масъалаи подшоҳӣ, ки Самуил гуфта буд, ба вай хабар надод.
17. Ва Самуил қавмро сӯи Худованд ба Мисфо даъват намуд.
18. Ва ба банӣ-Исроил гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ман Исроилро аз Миср берун овардам; ва шуморо аз дасти мисриён ва аз дасти ҳамаи мамлакатҳои шуморо ба танг меоварданд, раҳо кардам".
19. Ва шумо имрӯз Худои худро, ки шуморо аз ҳамаи тангиҳо ва мусибатҳои шумо начот медиҳад, рад намуда, ба Ӯ гуфтед: "Подшоҳе бар мо таъин намо". Ва алҳол мувофиқи сибтҳои ва қабилҳои худ ба ҳузури Худованд ҳозир шавед».
20. Ва Самуил ҳамаи сибтҳои Исроилро барои қуръа наздик овард; ва қуръа ба сибти Бинъемин афтод.

21. Ва сибти Бинъёминро мувофиқи қабилаҳои он наздик овард, ва қуръа ба қабилаи Матрӣ афтод; ва қуръа ба Шоул ибни Қиш афтод; ва ўро чустучӯ карданд, вале наёфтанд.

22. Ва бори дигар аз Худо пурсиданд: «Оё боз марде ба ин чо хоҳад омад?» Ва Худованд гуфт: «Инак, ў андаруни ашьё пинҳон шудааст».

23. Ва онҳо давида, ўро аз он чо гирифтанд, ва ў дар миёни қавм биистод, ва аз тамоми қавм як сару гардан ба-ланд буд.

24. Ва Самуил ба тамоми қавм гуфт: «Оё шумо мебинед, ки Худованд киро интихоб намудааст? Зеро ки дар та-моми қавм касе мисли ў нест». Ва тамоми қавм нидо карда, гуфтанд: «Зинда бод подшоҳ!»

25. Ва Самуил таомули подшоҳиро ба қавм баён намуда, дар китобе навишт, ва онро пеши Худованд гузошт; ва Са-муил тамоми қавмро равона кард, то ки ҳар яке ба хонаи худ биравад.

26. Ва Шоул низ ба хонаи худ ба Цибъо рафт; ва мардуми адолатпеша, ки тарси Худо дар дилашон чойгир буд, ҳам-роҳи ў рафтанд.

27. Валекин мардуми сафил гуфтанд: «Оё ин одам метаво-над моро наҷот диҳад?» Ва ўро хор дида, ҳадияе барояш наоварданд; вале ў худро ба нофаҳмӣ зад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Ғалабаи Шоул назди Ёбиш-Чилъод.

1. ВА Ноҳоши аммӯнӣ баромада, назди Ёбиш-Чилъод ўрду зад; ва тамоми мардуми Ёбиш ба Ноҳош гуфтанд: «Бо мо аҳд бибанд, ва мо хизмати туро ба чо хоҳем овард».

2. Ва Ноҳоши аммӯнӣ ба онҳо гуфт: «Бо чунин шарт бо шумо аҳд хоҳам баст, ки чашми рости ҳар яке аз шумо канда шавад; ва шуморо нанге бар тамоми Исроил хоҳам гардонид».

3. Ва пирони Ёбиш ба ў гуфтанд: «Ба мо ҳафт рӯз мӯҳ-лат бидеҳ, то ки ба тамоми худуди Исроил қосидон бифи-риستم,

ва агар наҷотдиҳандае барои мо ёфт нашавад, пе-ши ту берун хоҳем омад».

4. Ва қосидон ба Қибъои Шоул омада, ин суханонро ба гӯши қавм расониданд; ва тамоми қавм овози худро ба-ланд карда, гиристанд.

5. Ва инак, Шоул дар ақибии говон аз саҳро омад, ва Шоул гуфт: «Қавмро чӣ шудааст, ки мегирьянд?» Ва суханони мардуми Ёбишро ба ӯ ҳикоят карданд.

6. Ва ҳангоме ки Шоул ин суханонро шунид, Рӯҳи Худо бар ӯ нозил шуд, ва ғазабаш бағоят аланга зад.

7. Ва чуфти говонро гирифта, пора-пора кард, ва ба воситаи қосидон ба тамоми ҳудуди Исроил фиристода, гуфт: «Қасе ки аз паи Шоул ва аз паи Самуил берун наояд, ба говонаш ҳамин тавр карда хоҳад шуд». Ва тарси Худованд бар қавм афтод, ва ҳама мисли як тан берун омаданд.

8. Ва ӯ онҳоро дар Бозақ шумурд, ва банӣ-Исроил сесад ҳазор, ва мардуми Яхудо сӣ ҳазор буданд.

9. Ва ба қосидоне ки омада буданд, гуфтанд: «Ба мардуми Ёбиш-Цильод чунин бигӯед: "Фардо, дар вақти гармӣ офтоб, барои шумо наҷот хоҳад омад"» Ва қосидон омада, ба мардуми Ёбиш хабар доданд, ва онҳо шодӣ карданд.

10. Ва мардуми Ёбиш гуфтанд: «Фардо пеши шумо берун хоҳем омад, ва ҳар чи дар назаратон писанд ояд, бо мо бикунед».

11. Ва фардояш чунин воқеъ шуд, ки Шоул қавмро ба се фавҷ тақсим намуд, ва онҳо дар поси саҳарӣ ба даруни ӯр-дугоҳ омаданд, ва то вақти гармӣ офтоб аммӯниёнро тору-мор карданд; ва бақияи онҳо пароканда шуданд, ба тавре ки ду нафар аз онҳо дар як ҷо намонданд.

12. Ва қавм ба Самуил гуфтанд: «Кист, ки гуфтааст: "Наход ки Шоул бар мо подшоҳӣ кунад?" Он касонро бидиҳед, ва мо онҳоро хоҳем кушт».

13. Вале Шоул гуфт: «Қасе имрӯз кушта нахоҳад шуд, зеро ки имрӯз Худованд барои Исроил наҷот ба амал овард».

14. Ва Самуил ба қавм гуфт: «Биёед, ба Қилчол биравем, ва салтанатро дар он чо аз нав барқарор намоем».

15. Ва тамоми қавм ба Қилчол рафтанд, ва дар он чо Шоулро ба ҳузури Худованд дар Қилчол подшоҳ таъин намуданд, ва дар он чо ба ҳузури Худованд қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд, ва дар он чо Шоул ва тамоми мардуми Исроил ниҳоятдараҷа шод гардиданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Самуил унвони доварро аз гардани худ соқит мекунад.

1. Ва Самуил ба тамоми Исроил гуфт: «Инак, ман овози шуморо дар ҳар чи ба ман гуфтед, шунидам, ва подшоҳе бар шумо таъин намудам.

2. Ва алҳол, инак подшоҳ пешопеши шумо роҳ меравад. Ва ман пир ва мӯйсафед шудаам, ва писарони ман бо шумо мебошанд. Ва ман аз ҷавонии худ то имрӯз пешопеши шумо роҳ мерафтам.

3. Инак ман ҳозирам; пас ба ҳузури Худованд ва пеши масеҳи Ҷ дар ҳаққи ман шаҳодат диҳед, ки гови киро гирифтаам, ва хари киро гирифтаам, ва киро ранҷонидаам, ва киро ба танг овардаам, ва аз дасти кӣ ришва гирифта, аз вай чашм пӯшидаам, — ва ман ба шумо талофӣ хоҳам дод».

4. Ва онҳо гуфтанд: «Ту моро наранҷонидай, ва ба танг наовардай, ва чизе аз дасти касе нагирифтаӣ».

5. Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд бар шумо шоҳид аст, ва масеҳи Ҷ имрӯз шоҳид аст, ки шумо чизе дар дасти ман наёфтаед». Ва онҳо гуфтанд: «Шоҳид аст».

6. Ва Самуил ба қавм гуфт: «Худованд аст, ки Мусо ва Ҳорунро баргузид, ва падарони шуморо аз замини Миср баровард.

7. Ва акнун ҳозир шавед, то ки бо шумо ба ҳузури Худованд дар бораи ҳамаи некиҳое ки Худованд ба шумо ва ба падарони шумо кардааст, муҳокима намоям.

8. Вақте ки Яъқуб ба Миср омад, ва падарони шумо сӯи Худованд истиғоса бурданд, Худованд Мусо ва Ҳорунро фиристод, ва онҳо падарони шуморо аз Миср берун оварда, дар ин макон онҳоро ҷойгир карданд.

9. Валекин онҳо Худованд Худои худро фаромӯш карданд, ва Ӯ онҳоро ба дасти Сисро, сарлашқари Ҳосӯр, ва ба дасти фалиштиён, ва ба дасти подшоҳи Мӯоб супурд, ки ба муқобили онҳо ҷанг карданд.

10. Ва онҳо сӯи Худованд фаръёд зада, гуфтанд: "Ғуноҳ кардаем, зеро ки Худовандро тарк карда, Баалҳо ва Аштора-хоро ибодат намудаем, ва алҳол моро аз дасти душманони мо раҳой деҳ, ва мо Туро ибодат хоҳем намуд".

11. Ва Худованд Ерубаал ва Бадон ва Йифтоҳ ва Самуилро фиристод, ва шуморо аз дасти душманонатон, ки дар гирду пешатон буданд, раҳо кард, ва шумо дар амният сукунат намудед.

12. Ва чун дидед, ки Ноҳош, подшоҳи банӣ-Аммӯн, ба муқобили шумо меояд, ба ман гуфтед: "Не, бигзор подшоҳе бар мо подшоҳӣ кунад", ва ҳол он ки Худованд Худои шумо подшоҳи шумост.

13. Ва алҳол, инак подшоҳе ки интиҳоб намудед ва ӯро талабидед; ва инак Худованд бар шумо подшоҳе таъин намудааст.

14. Агар аз Худованд тарсида, Ӯро ибодат намоед ва овозашро бишнавед, ва ба фармони Худованд зиддият нишон надихед, он гоҳ ҳам худатон ва ҳам подшоҳатон, ки бар шумо подшоҳӣ мекунад, дар паноҳи Худованд Худои худ хоҳед буд.

15. Валекин агар овози Худовандро нашнавед ва ба фармони Худованд зиддият нишон диҳед, он гоҳ Худованд бар зидди шумо хоҳад буд, чунон ки бар зидди падарони шумо буд.

Бар тибқи дуои Самуил Худованд раъд ва борон мефиристад.

16. Низ алҳол биистед ва ин кори бузургро, ки Худо-ванд дар пеши назари шумо ба чо меоварад, бубинед.
17. Имрӯз, охир, мавсими даравидани гандум аст, вале ман сӯи Худованд хоҳам хонд, ва Ё раъд ва борон хоҳад фиристод, то шумо бидонед ва бубинед, ки чӣ гуна гуноҳи азиме пеши назари Худованд ба амал овардаед, вақте ки барои худ подшоҳ талабидаед».
18. Ва Самуил сӯи Худованд хонд, ва Худованд дар он рӯз раъд ва борон фиристод, ва тамоми қавм аз Худованд ва аз Самуил бағоят тарсиданд.
19. Ва тамоми қавм ба Самуил гуфтанд: «Барои бандагонат сӯи Худованд Худои худ дуо бигӯй, то ки намирем, зеро ки мо бар ҳамаи гуноҳҳои худ боз шарорате зам намудаем, вақте ки барои худ подшоҳ талабидаем».
20. Ва Самуил ба қавм гуфт: «Натарсед, агарчи шумо ин шароратро ба амал овардаед, лекин аз пайравии Худованд дур нашавед, балки бо тамоми дили худ Худовандро ибодат намоед.
21. Ба ҳеч вачҳ дур нашавед, вагар на, чизҳои ҳечу пучро пайравӣ хоҳед намуд, ки онҳо бефоида аст ва раҳо нахоҳад кард, чунки онҳо ҳечу пуч аст.
22. Аммо Худованд ба хотири исми бузурги Худ қавми Худро тарк нахоҳад кард, зеро Худованд азм намудааст, ки шуморо барои худ қавм гардонад.
23. Худи ман низ, ҳошо ки ман ба хузури Худованд чу-нин гуноҳро ба худ раво бинам, ки барои шумо дуо гуф-танро тарк намоям, балки шуморо ба роҳи нек ва рост ҳидоят хоҳам кард.
24. Фақат аз Худо битарсед, ва Ёро ба ростӣ бо тамоми дили худ ибодат намоед, зеро бубинед, ки чӣ гуна кор-ҳои бузург Ё барои шумо кардааст.
25. Валекин агар ба шарорат дода шавед, ҳам худатон ва ҳам подшоҳатон ба ҳалокат хоҳед расид».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Худсарии Шоул.

1. ШОУЛ (сї)-сола буд, ки подшоҳ шуд, ва чун ду сол бар Исроил подшоҳї кард,
2. Шоул барои худ се ҳазор нафар аз исроилиён интихоб намуд, ки ду ҳазор нафари онҳо бо Шоул дар Михмос ва дар кӯҳи Байт-Ил буданд, ва ҳазор нафарашон бо Йӯнотон дар Цибӯои Биньёмин буданд; ва бақияи қавмро ӯ фирис-тод, то ки ҳар яке ба хаймаи худ биравад.
3. Ва Йӯнотон ба фавчи фалиштиёне ки дар Цибӯо буданд, шикаст расонид, ва фалиштиён инро шуниданд; ва Шоул дар тамоми замин шох навохта, гуфт: «Эй ибриён, бишнавед!»
4. Ва чун тамоми Исроил шуниданд, ки Шоул ба фавчи фалиштиён зарба расонидааст, ва Исроил дар назари фалиштиён нафратангез гардидаанд, — қавм назди Шоул дар Қилчол чамъ омаданд.
5. Ва фалиштиён барои ҷанг кардан ба муқобили Исроил чамъ шуданд, ки сї ҳазор ароба, ва шаш ҳазор савора, ва қавми сершуморе мисли реги соҳили баҳр доштанд; ва онҳо омада, дар Михмос, ба тарафи шарқии Байт-Овин ӯрду заданд.
6. Ва мардumi Исроил диданд, ки аҳволашон табоҳ шудааст, зеро ки қавм ба танг омадаанд. Ва қавм дар мағораҳо, ва дар сӯроҳҳо, ва дар миёни сахраҳо, ва дар бурҷҳо, ва дар ҳафраҳо пинҳон шуданд;
7. Ва баъзе аз ибриён аз ӯрдун гузашта, ба замини Қод ва Қильод омаданд; ва Шоул ҳанӯз дар Қилчол буд, ва та-моми қавм бо тарсу ларз назди ӯ шитофтанд.
8. Ва ҳафт рӯз, то мӯҳлате ки Самуил таъин намуда буд, интизорӣ кашиданд, вале Самуил ба Қилчол наомад; ва қавм аз пеши Шоул пароканда мешуданд.
9. Ва Шоул гуфт: «Қурбонии сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатиро назди ман биёред!» Ва қурбонии сӯхтаниро баровард.

10. Ва ҳамин ки баровардани қурбонии сӯхтаниро анҷом дод, инак, Самуил омад; ва Шоул ба пешвози ӯ баромад, то ки ӯро табрик намояд.

Худованд Шоулро рад мекунад.

11. Ва Самуил гуфт: «Чӣ кардӣ?» Ва Шоул гуфт: «Чун дидам, ки қавм аз пеши ман пароканда мешаванд, ва ту дар мӯҳлати таъиншуда наомадӣ, ва фалиштиён дар Мих-мос чамъ шудаанд, —

12. Ба дили худ гуфтам, ки алҳол фалиштиён ба муқо-били ман дар Қилҷол фурӯд хоҳанд омад, дар сурате ки ман ҳанӯз ба ҳузури Худованд илтиҷо набурдаам, бинобар ин ман чуръат намуда, қурбонии сӯхтаниро баровардам».

13. Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Беақлона амал кардаӣ! Ҳукми Худованд Худои худро, ки Ӯ ба ту амр фарму-дааст, ба ҷо наовардаӣ, ва ҳол он ки алҳол Худованд подшоҳии туро бар Исроил то абад устувор мегардонид;

14. Вале алҳол подшоҳии ту устувор нахоҳад гардид: Худованд барои Худ шахси дигарро ба муддаои таъби Худ хоҳад талабид, ва ӯро Худованд бар қавми Худ раис таъин хоҳад кард, зеро ки ту он чиро, ки Худованд ба ту амр фармуда буд, ба ҷо наовардаӣ».

15. Ва Самуил бархоста, аз Қилҷол ба Қибъои Бинъёмин омад; ва Шоул қавмеро, ки ҳамроҳаш буданд, шумурд, ки тақрибан шашсад нафар боқӣ монда буданд.

16. Ва Шоул ва писараш Йўнотон, ва қавме ки бо онҳо буданд, дар Қибъои Бинъёмин ҷойгир шуданд; ва фалиш-тиён дар Михмос ӯрду заданд.

17. Ва харобкунандагон аз ӯрдуи фалиштиён се фавҷ берун омаданд: як фавҷ ба роҳи Офро, сӯи замини Шоул равона шуданд;

18. Ва фавҷи дигар ба роҳи Байт-Хўрўн равона шуданд; ва як фавҷ ба роҳи сарҳад, ки бар дараи Сабўим сӯи биёбон намудор буд, равона шуданд.

19. Ва дар тамоми замини Исроил оҳангаре ёфт намешуд, зеро ки фалиштиён мегуфтанд: «Мабодо ибриён шамшере ё найзае бисозанд».

20. Ва ҳамаи исроилиён назди фалиштиён фурӯд меомаданд. то ки ҳар яке говоҳани худ ва каланди худ ва табари худ ва зоғнӯли худро тез кунанд.

21. Вале барои зоғнӯлҳо ва каландҳо ва сешоҳо ва табарҳо ва тез кардани неши халачӯбҳо сӯҳон доштанд.

22. Ва дар рӯзи ҷанг дар дасти тамоми қавме ки бо Шоул ва Йӯнотон буданд, шамшер ва найзае ёфт нашуд; фақат дар дасти Шоул ва писараш Йӯнотон ёфт шуд.

23. Ва дастаи посбонони фалиштӣ ба самти гузаргоҳи Михмос берун омаданд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Ғалабаи бузурги Йӯнотон.

1. Ва рӯзе Йӯнотон ибни Шоул ба навқари силоҳбардори худ гуфт: «Биё, сӯи дастаи посбонони фалиштӣ, ки дар он тараф хастанд, убур намоем». Валекин ба падари худ хабар надод.

2. Ва Шоул дар канори Чибъо, зери дарахти аноре ки дар Мигрӯн буд, сукунат дошт; ва қавме ки бо ӯ буданд, тақрибан шашсад нафар буданд.

3. Ва Аҳиё ибни Аҳитуб, бародари Ихобӯд ибни Финҳос, ибни Элӣ, ки коҳини Худованд дар Шилӯ буд, эфӯд дар бар карда буд; ва қавм намедонистанд, ки Йӯнотон рафтааст.

4. Ва дар миёни гузаргоҳҳое ки Йӯнотон мехост аз онҳо сӯи дастаи посбонони фалиштӣ убур намояд, як саҳраи нӯгтез аз ин тараф ва як саҳраи нӯгтез аз он тараф буд, ва номи яке Бӯсес ва номи дигаре Сене буд.

5. Як саҳраи нӯгтез аз шимол дар рӯ ба рӯи Михмос қомат рост карда буд, ва саҳраи дигар — аз ҷануб дар рӯ ба рӯи Чибъо.

6. Ва Йӯнотон ба навқари силоҳбардори худ гуфт: «Биё, сӯи дастаи посбонони ин номахтунон убур намоем, шояд

Худованд ба мо ёварӣ кунад, зеро ки барои Худованд ҳеч монеае нест, ки ба воситаи касони бисъёр ё ба воситаи касони кам начот бахшад».

7. Ва силоҳбардораш ба ӯ гуфт: «Ҳар он чи дар дилат ҳаст, бикун; ба ҳар ҷо, ки майл дорӣ, бирав; инак ман мувофиқи дилхоҳи ту бо ту ҳастам».

8. Ва Йӯнотон гуфт: «Инак, мо сӯи ин одамон убур намуда, худро ба онҳо нишон медиҳем.

9. Агар онҳо чунин гӯянд: "Биистед, то ки назди шумо бирасем", — он гоҳ мо дар ҷои худ истода, пеши онҳо нахоҳем баромад.

10. Валекин агар чунин гӯянд: "Пепш мо бароед", — он гоҳ мо хоҳем баромад, зеро ки Худованд онҳоро ба дасти мо супурдааст; ва ин барои мо аломат хоҳад буд».

11. Ва ҳар дуяшон худро ба дастаи посбонони фалиштиёни нишон доданд, ва фалиштиён гуфтанд: «Инак, ибриён аз сӯрохҳое ки дар онҳо пинҳон шудаанд, берун меоянд».

12. Ва баъзе аз дастаи посбонон ба Йӯнотон ва силоҳбардораш гуфтанд: «Пеши мо бароед, то ки чизе ба шумо нишон диҳем». Ва Йӯнотон ба силоҳбардори худ гуфт: «Аз ақибам баро, зеро ки Худованд онҳоро ба дасти Исроил супурдааст».

13. Ва Йӯнотон бо дастҳо ва поҳояш андармон шуда боло баромад, ва силоҳбардораш аз ақибаш. Ва онҳо пеши Йӯнотон афтодан гирифтанд, ва силоҳбардори у онҳоро аз пай ӯ мекушт.

14. Ва аз ин зарбаи аввалине ки Йӯнотон ва силоҳбардораш расониданд, қариб бист нафар талаф шуданд, дар нисфи майдоне ки як ҷуфт гов дар як рӯз шудгор ме-кунад.

15. Ва дар ӯрдугоҳ ва саҳро, ва дар миёни тамоми қавм даҳшат ҳукмфармо шуд: дастаи посбонон ва фавҷҳои харобкунандагон низ дар даҳшат афтоданд, ва замин ба ларза омад, ва даҳшати азиме аз ҷониби Худо ҳамаро фаро гирифт.

16. Ва дидбонони Шоул дар Цибъои Бинъёмин диданд, ки инак, анбӯҳ пароканда шуда, ба ҳар тараф медаванд.

17. Ва Шоул ба қавме ки бо ӯ буданд, гуфт: «Саршу-морӣ карда, бубинед, ки аз миёни мо кӣ берун рафтааст?» Ва саршуморӣ карданд, ва инак Йўнотон ва силоҳбардо-раш нестанд.

18. Ва Шоул ба Аҳиё гуфт: «Сандуқи Худоро наздик биёр». Зеро ки сандуқи Худованд дар он рӯз ҳамроҳи банӣ-Исроил буд.

19. Ва ҳангоме ки Шоул ба коҳин сухан меронд, шӯру шағаб дар ўрдуи фалиштиён торафт меафзуд, ва Шоул ба коҳин гуфт: «Дастатро нигоҳ дор».

20. Ва Шоул ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, чамъ шуда, ба майдони корзор омаданд; ва инак, шамшери ҳар яке ба зидди дигаре кашида шуда буд: шӯру шағаб бағоят бузург буд.

21. Ва ибриёне ки дирӯз ва парирӯз дар сафи фалиш-тиён буда ва бо онҳо баромада, дар ҳар тарафи ўрдуи онҳо меистоданд, — онҳо низ ба исроилиёне ки бо Шоул ва Йўнотон буданд, ҳамроҳ шуданд.

22. Ва ҳамаи исроилиёне ки дар кӯҳи Эфроим пинҳон шуда буданд, чун шуниданд, ки фалиштиён рӯ ба гурез оварданд, — онҳо низ ба ҷанг даромада, душманро дун-болагирӣ карданд.

23. Ва Худованд дар он рӯз Исроилро начот дод, ва ҷанг то Байт-Овин расид.

24. Ва мардуми Исроил дар он рӯз бемаҷол гардида буданд, зеро ки Шоул қавмро қасам дода гуфта буд: «Малъун бод касе ки то шом, то даме ки ман аз душманонам ин-тиқом гирам, хӯроке бихӯрад!» Ва тамоми қавм чизе на-хӯрданд.

25. Ва тамоми аҳли замин ба ҷангал расиданд, ва асал бар рӯи марғзор буд.

26. Ва қавм ба ҷангал даромаданд, ва инак асал ҷорист, валекин ҳеҷ кас дасташро ба даҳонаш набурд, зеро ки қавм аз қасам метарсиданд.

27. Вале Йўнотон беҳабар буд аз он ки падараш қасам дода буд, ва ӯ нӯги асоеро, ки дар дасташ буд, дароз карда, дар

шони асал ғўтонид, ва дасташро ба даҳонаш бурд, ва чашмонаш равшан шуд.

28. Ва касе аз миёни қавм хитоб намуда, гуфт: «Падарат қавмро қасам дода, гуфтааст: "Малъун бод касе ки имрӯз хӯроке бихӯрад!" Бинобар ин қавм бемаҷол шудаанд».

29. Ва Йўнотон гуфт: «Падарам заминро ба изтироб андохтааст! Бубинед, чӣ гуна чашмони ман равшан шуд, зеро ки андаке аз ин асал чашидам.

30. Алалхусус, агар қавм имруз аз ғанимати душманони худ, ки пайдо кардаанд, чизе меҳӯрданд, оё шикасти фалиштиён боз ҳам зиёдтар намешуд?»

31. Ва дар он рӯз фалиштиённо аз Михмос то Аёлун торумор карданд, ва қавм бағоят бемаҷол шуданд.

32. Ва қавм ба ғанимат дарафтоданд, ва бузу гўсфан-дон ва гову гўсолахоро гирифта, бар замин куштанд, ва қавм гўштро бо хуни он хӯрданд.

33. Ва ба Шоул хабар дода, гуфтанд: «Инак, қавм пеши Худованд гуноҳ карда, гўштро бо хунаш меҳӯранд». Ва ӯ гуфт: «Шумо хиёнат кардаед! Алҳол пеши ман санги ка-лоне бифелонед».

34. Ва Шоул гуфт: «Дар миёни қавм пароканда шуда, ба онҳо бигўед: "Ҳар кас гови худро ва ҳар кас барраи худро назди ман биёред, ва дар ин ҷо кушта, бихӯред, ва пеши Худованд гуноҳ карда, гўштро бо хуни он нахӯ-ред"». Ва тамоми қавм, ҳар кас бо дасти худ, говашро дар он шаб оварда, дар он ҷо куштанд.

35. Ва Шоул қурбонгоҳе барои Худованд бино кард: ин аввалин қурбонгоҳе буд, ки ӯ барои Худованд бино кард.

36. Ва Шоул гуфт: «Имшаб аз ақиб фалиштиён биравем, ва онҳоро то рўшноии субҳ ғорат карда, касеро аз онҳо боқӣ нагузорем». Ва гуфтанд: «Ҳар чи дар назарат писанд ояд, бикун». Ва коҳин гуфт: «Дар ин ҷо ба Худо мурочиат намоем».

37. Ва Шоул аз Худо пурсид: «Оё аз ақиби фалиштиён фурӯд оям? Оё онҳоро ба дасти Исроил хоҳӣ супурд?» Вале дар он рӯз ӯ ба вай ҷавоб надод.
38. Ва Шоул гуфт: «Эй ҳамаи сарварони қавм, ба ин ҷо наздик оед, ва бидонед ва бубинед, ки имрӯз ин гуноҳ дар чист?»
39. Зеро қасам ба ҳаёти Худованди начотдихандаи Исроил, ки агар дар писарам Йӯнотон бошад, вай низ ҳатман хоҳад мурд». Вале аз миёни тамоми қавм касе ба ӯ ҷавоб надод.
40. Ва ӯ ба тамоми Исроил гуфт: «Шумо ба як тараф истед, ва ман бо писарам Йӯнотон ба тарафи дигар меис-тем». Ва қавм ба Шоул гуфтанд: «Ҳар чи дар назарат писанд ояд, бикун».
41. Ва Шоул ба Худованд гуфт: «Эй Худои Исроил, ҳақиқатро бикшой!» Ва қуръа ба Йӯнотон ва Шоул афтод, ва қавм беайб баромаданд.
42. Ва Шоул гуфт: «Дар миёни ман ва писарам Йӯнотон қуръа партоед». Ва қуръа ба Йӯнотон афтод.
43. Ва Шоул ба Йӯнотон гуфт: «Ба ман бигӯ, ки чӣ кар-дӣ?» Ва Йӯнотон ба ӯ ҳикоят карда, гуфт: «Бо нӯги асое ки дар даст дорам, андаке асал чашидам; инак, ман барои мурдан ҳозирам».
44. Ва Шоул гуфт: «Худо чунин ва зиёда аз ин бикун-над, эй Йӯнотон, зеро ки ту ҳатман хоҳӣ мурд!»
45. Валекин қавм ба Шоул гуфтанд: «Оё Йӯнотон, ки ин начоти бузургро барои Исроил ба амал овардааст, бимирад? Ҳошо ва калло! Қасам ба ҳаёти Худованд, ки мӯе аз сари ӯ ба замин нахоҳад афтод, зеро ки ӯ имрӯз бо Худо амал кардааст». Ва қавм барои Йӯнотон фидия доданд, ва ӯ намурд.
46. Ва Шоул аз дунболагии фалиштиён даст кашид— ва фалиштиён ба макони худ рафтанд.
47. Ва Шоул подшоҳии худро ба Исроил пойдор гардо-нид, ва бо ҳамаи душманони худ, ки дар гирду пеш буданд: бо Мӯоб, ва банӣ-Аммун, ва Адум, ва подшоҳони Сӯбо, ва

фалиштиён чанг кард, ва ба зидди ҳар кас, ки рӯй мео-вард, дастболо мешуд.

48. Ва лашкар барпо намуда, ба Амолеқ шикаст расонид, ва Исроилро аз дасти торочгарони он раҳо кард.

49. Ва писарони Шоул инҳо буданд: Йӯнотон, Йишвӣ ва Малкишуа. Ва номи ду духтараш чунин буд: номи ка-лонӣ — Мераб, ва номи хурдӣ — Микал.

50. Ва номи зани Шоул Аҳинӯам бинти Аҳимоас буд; ва номи сарлашкараш Абнир ибни Нир, амаки Шоул, буд.

51. Падари Шоул, Қиш, ва падари Абнир, Нир, писа-рони Абиил буданд.

52. Ва дар тамоми айёми Шоул ба муқобили фалиштиён чанги саҳт бурда мешуд; ва ҳар марди зӯровар ва шуҷоъро, ки Шоул медид, назди худ ҷамъ мекард.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Итоати нопурраи Шоул.

1. Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Худованд маро фирис-тода буд, ки туро ба подшоҳӣ бар қавми Ё, бар Исроил тадҳин намоям; ва акнун ту овози суханони Худовандро бишнава.

2. Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: "Он чиро, ки Амолеқ дар ҳаққи Исроил карда буд, дар хотир дорам, ки вай дар сари роҳи онҳо, вақте ки онҳо аз Миср баромаданд, камин ниҳода буд.

3. Акнун ту рафта, ба Амолеқ шикаст расон; ва ҳар он чи вай дорад, несту нобуд кунед; ва ба ӯ раҳм нақун, балки аз мард то зан, аз кӯдак то тифли ширмак, аз гов то гӯсфанд, аз шутур то ҳар бикуш"».

4. Ва Шоул қавмро даъват намуд, ва аз онҳо дусад ҳазор пиёда дар Талоим шумурд; ва даҳ ҳазор мард аз сибти Яҳудо буданд.

5. Ва Шоул ба шаҳри Амолеқ расида, дар водӣ камин ниҳод.

6. Ва Шоул ба кениён гуфт: «Биравед, фуруд оед, аз миёни амолеқиён дур шавед, мабодо шуморо бо онҳо несту нобуд

намоям, ва ҳол он ки шумо ба тамоми банӣ-Исроил, вақте ки онҳо аз Миср баромаданд, хайрхоҳӣ кардаед». Ва қениён аз миёни Амолеқ дур шуданд.

7. Ва Шоул Амолеқро аз Ҳавило то роҳи самти Шур, ки пеш аз Миср аст, торумор намуд.

8. Ва подшоҳи Амолеқ — Аҷачро зинда дастгир кард, ва тамоми қавмашро ба дами шамшер кушт.

9. Вале Шоул ва қавм Аҷачро, ва беҳтарин бузу гӯсфан-дон ва говон ва парвориён ва кӯчқорони фарбеҳ ва ҳар чизи хубро дарег дошта, нахостанд талаф намоянд, ва фа-қат ҳар моли хароб ва камқиматро несту нобуд карданд.

10. Ва каломи Худованд бар Самуил нозил шуда, гуфт:

11. «Пушаймонам, ки Шоулро подшоҳ кардам, зеро ки ӯ аз пайравии Ман рӯй тофта, суханони Маро ба ҷо наовард». Ва Самуил ба ҳашм омада, тамоми шаб сӯи Худованд истиғоса бурд.

12. Ва бомдодон Самуил бармаҳал бархоста, ба пешвози Шоул рафт; ва ба Самуил хабар дода, гуфтанд, ки Шоул ба Кармил ворид шуд, ва инак, барои худ сутуне барпо кард, ва давр зада гузашту ба Чилчол фурӯд омад.

13. Ва Самуил назди Шоул омад, ва Шоул ба ӯ гуфт: «Туро Худованд баракат диҳад! Ман каломи Худовандро ба ҷо овардам».

14. Ва Самуил гуфт: «Пас, ин баъ-баи гӯсфандон, ки ба гӯшам мерасад, ва маъоси говон, ки мешунавам, чист?»

15. Ва Шоул гуфт: «Инҳоро аз Амолеқ оварданд, зеро ки қавм беҳтарин бузу гӯсфандон ва говонро дарег доштанд, то ки барои Худованд Худои ту қурбонӣ кунанд; вале боқии онро мо несту нобуд сохтем».

16. Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Сабр кун, то он чиро, ки Худованд имшаб ба ман гуфт, ба ту баён намоям». Ва ӯ ба вай гуфт: «Бигӯ».

17. Ва Самуил гуфт: «Оё ту дар назари худ хурд на-будӣ, вақте ки сардори сибтҳои Исроил шудӣ, ва Худованд туро бар Исроил ба подшоҳӣ тадҳин намуд?

18. Ва Худованд туро ба роҳе равона намуда, гуфта буд: "Рафта, ин амалекиёни гуноҳкорро торумор намо, ва бо онҳо чанг кун, то даме ки онҳоро тамоман несту нобуд созӣ".

19. Пас, чаро овози Худовандро нашнийдӣ, балки ба ға-нимат дарафтода, он чиро, ки дар назари Худованд бад аст, ба амал овардӣ?»

20. Ва Шоул ба Самуил гуфт: «Ман, охир, овози Худо-вандро шунидам, ва ба роҳе ки Худованд маро равона кард, рафтам, ва подшоҳи Амолеқ — Ачачро овардам, ва Амо-леқро торумор сохтам.

21. Валекин қавм аз ғанимати бузу гӯсфандон ва го-вон, яъне беҳтарини он чиро, ки ҳаром шуда буд, гириф-танд, то ки барои Худованд Худои ту дар Қилҷол қур-бонӣ кунанд».

22. Ва Самуил гуфт: «Оё барои Худованд қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳо ончунон матлуб аст, чунон ки шунидани овози Худованд? Шунидан, охир, аз забҳ хубтар аст, ва гӯш андохтан — аз чарбуи кӯчқорон.

23. Зеро ки беитоатӣ мисли гуноҳи чодугарист, ва муқобилият — мисли бутпарастӣ. Азбаски ту каломи Худовандро рад кардӣ, У низ туро аз подшоҳӣ рад кард».

24. Ва Шоул ба Самуил гуфт: «Ман гуноҳ кардам, зеро ки аз фармони Худованд ва аз суханони ту берун баромадам, чунки аз қавм тарсида, овози онҳоро шунидам.

25. Ва алҳол, лутфан, гуноҳи маро афв намо, ва бо ман баргард, то ки Худовандро ибодат намоям».

26. Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Бо ту нахоҳам баргашт, зеро ки ту каломи Худовандро рад кардай, Худованд низ туро рад кард, то ки бар Исроил подшоҳ набошӣ».

27. Ва Самуил тоб хӯрд, то ки равона шавад; вале Шоул домани чомаи ўро дошт, ва он пора шуд.

28. Ва Самуил ба вай гуфт: «Худованд имрӯз подшоҳии Исроилро аз ту пора кард, ва онро ба ёри ту, ки аз ту беҳтар бошад, медиҳад.

29. Ва низ Чалоли Исроил дурӯғ намеғӯяд ва аз қавли Худ намегардад, зеро ки ӯ одамизод нест, ки аз қавлаш гардад».
30. Ва вай гуфт: «Гуноҳ кардам; алҳол, лутфан, маро ба ҳузури пирони қавмам ва ба ҳузури Исроил иззат намо, ва бо ман баргард, то ки Худованд Худои туро ибодат кунам».
31. Ва Самуил аз ақиби Шоул баргашт, ва Шоул Худо-вандро ибодат кард.
32. Ва Самуил гуфт: «Подшоҳи Амолеқ — Аҷачро назди ман биёред». Ва Аҷач назди ӯ омад, дар ҳолате ки занҷирбанд буд; ва Аҷач гуфт: «Яқин аст, ки талхии марғ пеш меояд».
33. Ва Самуил гуфт: «Чунон ки шамшери ту занонро аз фарзандонашон маҳрум кардааст, ончунон модари ту аз миёни занон аз фарзанди худ маҳрум хоҳад шуд». Ва Самуил Аҷачро ба ҳузури Худованд дар Қилҷол пора-пора кард.
34. Ва Самуил ба Ромо рафт; ва Шоул ба хонаи худ ба Қибъои Шоул рафт.
35. Ва Самуил то рӯзи мурданаш Шоулро дигар надид, зеро ки барои Шоул мотам гирифта буд; ва Худованд пу-шаймон шуд, ки Шоулро бар Исроил подшоҳ кард.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Ба подшоҳӣ интиҳоб шудани Довуд.

1. Ва Худованд ба Самуил гуфт: «То ба кай ту барои Шоул мотам мегириӣ? Ман, охир, ӯро аз подшоҳӣ кардан бар Исроил рад намудаам. Шоҳи худро аз равған пур карда, бирав: Ман туро назди Ҷисои байтлаҳмӣ мефиристам, зеро ки аз миёни писаронаш барои Худ подшоҳ пайдо кардаам».
2. Ва Самуил гуфт: «Чӣ гуна биравам? Агар Шоул бишнавад, маро хоҳад кушт». Худованд гуфт: «Гӯсолае бо худ бигир, ва бигӯй: "Омадаам, то ки барои Худованд қурбонӣ кунам"».
3. Ва Иисойро ба қурбонӣ даъват намо, ва Ман ба ту маълум хоҳам кард, ки чӣ бояд бикунӣ, ва ту касеро, ки ба ту бигӯям, барои Ман тадҳин хоҳӣ намуд».

4. Ва Самуил он чиро, ки Худованд гуфта буд, ба амал оварда, ба Байт-Лаҳм омад; ва пирони шаҳр ба пешвози ӯ шитофта, гуфтанд: «Хайра мақдам!»
5. Гуфт: «Ассалом! Омадаам, то ки барои Худованд қурбонӣ кунам. Худро тақдис намуда, бо ман ба қурбонӣ биёед». Ва ӯ Ҳисой ва писаронашро тақдис кунонид, ва онҳоро ба қурбонӣ даъват намуд.
6. Ва ҳангоме ки онҳо омаданд, ӯ Элиобро дида, дар дили худ гуфт: «Яқинан, масеҳи Худованд ба ҳузури ӯст».
7. Вале Худованд ба Самуил гуфт: «Ба қиёфааш ва қомати баландаш назар наандоз, чунки Ман ӯро хуш накардаам; он чи одам мебинад, ҳеч аст, зеро одам фақат он чиро, ки ба чашм намоён аст, мебинад, вале Худованд он чиро, ки дар дил аст, мебинад».
8. Ва Ҳисой Абинодобро хонда, аз пеши Самуил гузаронид, вале ӯ гуфт: «Инро низ Худованд интиҳоб накардааст».
9. Ва Ҳисой Шамморо гузаронид; вале ӯ гуфт: «Инро ҳам Худованд интиҳоб накардааст».
10. Ва Ҳисой ҳафт писарашро аз пеши Самуил гузаронид; вале Самуил ба Ҳисой гуфт: «Худованд инҳоро интиҳоб накардааст».
11. Ва Самуил ба Ҳисой гуфт: «Оё дигар писар надорӣ?» Вай гуфт: «Боз писари хурдӣ ҳаст, ки ӯ рамаро мечаронад». Ва Самуил ба Ҳисой гуфт: «Фиристода, ӯро биёр, зеро ки то ӯ ба ин ҷо набиёяд, ба сари суфра нахоҳем нишаст».

Довудро тадҳин кардани Самуил.

12. Ва фиристода, ӯро оваронид. Ва ӯ сурхрӯ буда, чашмони зебо ва чеҳраи некӯ дошт. Ва Худованд гуфт: «Бархоста, ӯро тадҳин намо, зеро ки ҳамин аст».
13. Ва Самуил шоҳи равғанро гирифта, ӯро дар миёни бародаронаш тадҳин намуд, ва Рӯҳи Худованд аз он рӯз ва баъд аз он бар Довуд нозил шуд. Ва Самуил бархоста, ба Ромо рафт.

14. Валекин Рӯҳи Худованд аз Шоул дур шуд; ва рӯҳи баде аз ҷониби Худованд ўро ба изтироб меандохт.

15. Ва навкарони Шоул ба ў мегуфтанд: «Инак, рӯҳи баде аз ҷониби Худованд туро ба изтироб меандозад.

Довуд назди Шоул даъват карда шуд.

16. Бигзор оғои мо ба навкарони худ, ки ба ҳузури ту мебошанд, амр фармояд, ки барбатнавози мохиреро пайдо кунанд; ва ҳар гоҳ бар ту рӯҳи баде аз ҷониби Худованд биёяд, вай бо дасташ бинавозад, ва аҳволат беҳтар хоҳад шуд».

17. Ва Шоул ба навкаронаш гуфт: «Касеро, ки ба навохтан мохир бошад, барои ман пайдо карда, назди. ман биёред».

18. Ва яке аз навкарон ба ў ҷавоб гардонида, гуфт: «Инак, ман писари Ёисои байтлаҳмиро дидаам, ки ба на-вохтан мохир, ва шердил, ва марди ҷангӣ, ва хушзабон, ва зеботалъат мебошад, ва Худованд бо ўст».

19. Ва Шоул қосидонро назди Ёисой фиристода, гуфт: «Писарат Довудро, ки бо рама аст, назди ман бифирист».

20. Ва Ёисой бар харе нон, ва машки шароб, ва як бузғола бор карда, ба воситаи писараш Довуд назди Шоул фиристод.

21. Ва Довуд назди Шоул омада, ба ҳузури ў биистод; ва Шоул варо бағоят дўст дошт, ва Довуд силоҳбардори ў гардид.

22. Ва Шоул назди Ёисой фиристода, гуфт: «Бигзор Довуд ба ҳузури ман бимонад, зеро ки вай ба назари ман писанд омад».

23. Ва чун рӯҳ аз ҷониби Худо бар Шоул меомад, Довуд барбатро гирифта, бо дасташ менавохт; ва Шоул роҳат карда, аҳволаш беҳтар мешуд, ва рӯҳи бад ўро тарк мекард.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Ситезаи Ҷольёт дар ҳаққи Исроил.

1. Ва фалиштиён лашкари худро барои чанг фароҳам оварда, дар Сӯхӯ, ки дар кишвари Яҳудо воқеъ аст, ҷамъ шуданд, ва дар миёни Сӯхӯ ва Азеко дар Эфес-Дамим ўрду заданд.
2. Ва Шоул ва исроилиён ҷамъ шуда, дар водии Эло ўрду заданд, ва барои чанг ба муқобили фалиштиён тайёр шуданд.
3. Ва фалиштиён бар куҳ аз ин тараф меистоданд, ва исроилиён бар кӯҳ аз тарафи дигар меистоданд, ва дарае дар миёни онҳо буд.
4. Ва аз ўрдуи фалиштиён Ҷольёт ном марди паҳла-вон, ки аз Ҷат буд, берун омад; қоматаш шаш зироъ ва як ваҷаб буд.
5. Ва хӯди мисин ба сараш дошт, ва зиреҳи пулак-чадоре ў дар бар карда буд; ва вазни зиреҳи ў панҷ ҳазор сикл мис буд.
6. Ва бар соқҳояш соқбандҳои мисин, ва дар миёни китфҳояш мизроқи мисин буд.
7. Ва дастаи найзааш мисли наварди бофандагӣ, ва теги найзааш шашсад сикл оҳан буд; ва сипарбардораш пешо-пеши ў мерафт.
8. Ва ў истода, ба фавҷҳои Исроил хитоб намуд, ва ба онҳо гуфт: «Чаро барои чанг саф ораста берун омадаед? Ман, охир, фалиштӣ ҳастам, ва шумо — навкарони Шоул. Барои худ касеро интиҳоб кунед, то ки назди ман фуруӯд ояд.
9. Агар вай тавонад бо ман чангида, маро бидушад, мо бандагони шумо хоҳем шуд; вале агар ман бар вай ғолиб омада, варо бидушам, шумо бандагони мо шуда, хизмати моро ба ҷо хоҳед овард».
10. Ва фалиштӣ гуфт: «Ман имрӯз фавҷҳои Исроилро таҳқир намудам; пас, касеро ба ман бидуҳед, то ки бо ҳам чанг кунем».
11. Ва Шоул ва тамоми Исроил ин суҳанони фалиштиро шуниданд, ва воҳима карда, бағоят ҳаросон шуданд.
12. Ва Довуд писари он марди эфротӣ, аз Байт-Лаҳми Яҳудо буд, ки номаш Йисой буда, ҳашт писар дошт; ва он мард дар айёми Шоул дар миёни мардум пир ва солхӯрда буд.

13. Ва се писари калонии Ёисой равона шуда, аз аќиби Шоул ба чанг рафтанд; ва номи се писари вай, ки ба чанг рафта буданд, чунин буд: нахустзодааш Элиоб, ва дуюмаш Абинодоб ва сеюмаш Шаммо.

14. Ва Довуд писари хурдӣ буд; ва се писари калонӣ аз аќиби Шоул рафта буданд.

Довуд назди лашкари Шоул меояд.

15. Ва Довуд аз пеши Шоул омаду рафт мекард, то ки рамаи падарашро дар Байт-Лахм бичаронад.

16. Ва он фалиштӣ ҳар субҳ ва шом пайдо мешуд, ва чил рӯз худро нишон дод.

17. Ва Ёисой ба писараш Довуд гуфт: «Лутфан, барои бародаронат як эфа аз ин хӯшабиръён ва даҳто аз ин нон бигир, ва ба ӯрдугоҳ назди бародаронат шитоб намо.

18. Ва ин даҳ курс панирро барои мириҳазор бибар; ва саломатии бародаронатро бипурс, ва аз онҳо нишоние бигир».

19. Ва Шоул, ва онҳо, ва ҳамаи мардони Исроил дар водии Эло буда, бо фалиштиён мечангиданд.

20. Ва Довуд бомдодон бармаҳал бархоста, рамаро ба қаровуле вогузошт, ва бораширо гирифта, чунон ки Ёисой амр фармуда буд, равона шуд; ва ба сангари гирдаи ӯрду вақте расид, ки лашкар берун омада саф мебастанд ва барои чанг наъра мезаданд.

21. Ва сафҳои исроилиён ва фалиштиён ба муқобили якдигар меистоданд.

22. Ва Довуд ашьёро, ки дошт, назди посбони ашьё гузошта, сӯи сафҳои лашкар давида омад, ва саломатии бародаронашро пурсид.

23. Ва хангоме ки ӯ бо онҳо гуфтугӯ мекард, инак, он марди паҳлавон, ки Қольёти фалиштӣ ном дошта, аз аҳли Қат буд, аз миёни сафҳои фалиштиён баромада, ҳамон суханонро гуфт, ва Довуд шунид.

24. Ва ҳамаи мардони Исроил он мардро дида, аз вай мегурехтанд ва бағоят ҳаросон мешуданд.

25. Ва мардони Исроил мегуфтанд: «Оё ин мардро, ки мебарояд, дидед? Вай мебарояд, ки Исроилро таҳқир намояд. Ва агар ягон кас варо бидушад, подшоҳ ӯро бо сарвати бисъёр сарватманд хоҳад гардонид, ва духтари худро ба ӯ ба занӣ хоҳад дод, ва хонадони падари ӯро дар Исроил озод хоҳад кард».

26. Ва Довуд ба касоне ки назди ӯ истода буданд, гуфт: «Ба шахсе ки ин фалиштиро бидушад ва нангро аз Исроил дур созад, чӣ хоҳад шуд? Зеро ин фалиштии номахтун кист, ки лашкарҳои Худои Ҳайро таҳқир намояд?»

27. Ва қавм ба ӯ он суханро баён намуда, гуфтанд: «Ба шахсе ки варо бидушад, чунин хоҳад шуд».

28. Ва хангоме ки ӯ бо мардум гуфтугӯ мекард, бародари калонии ӯ Элиоб шунид, ва хашми Элиоб бар Довуд аланга зада, гуфт: «Чаро ба ин ҷо фуруда омадӣ? Ва он рамаи камеро дар биёбон назди кӣ гузоштӣ? Ман густоҳӣ ва шарорати дили туро медонам: ту барои тамошои ин ҷанг фуруда омадаӣ».

29. Ва Довуд гуфт: «Ман чӣ кардам? Фақат сухане гуфтаам».

30. Ва аз пеши вай ба тарафи шахси дигаре тоб хӯрда, ҳамон суханро гуфт; ва қавм ба ӯ ҷавоб гардонид, ҳамон сухани авваларо гуфтанд.

Ғалабаи Довуд бар Ҷольёт.

31. Ва суханоне ки Довуд гуфт, шунда шуд, ва ба Шоул хабар расониданд, ва ӯ варо назди худ оваронид.

32. Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Бигзор касе аз боиси вай аз рӯҳ наафтад! Бандаат рафта, бо он фалиштӣ ҷанг мекунад».

33. Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Ту наметавонӣ ба муқобили он фалиштӣ биравӣ, то ки бо вай ҷанг кунӣ, зеро ки ту ҷавон хастӣ, ва ҳол он ки вай аз ҷавониаш марди ҷангӣ будааст».

34. Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Бандаат рамаи падари худро мечаронид, ва хангоме ки шер ё хирсе омада, барраеро аз рама мерабуд,
35. Ман аз ақибӣ он берун омада, онро мекуштам ва аз даҳонаш раҳо мекардам, ва агар он ба ман ҳучум меовард, ман мӯи жӯлидаашро дошта, онро мезадам ва мекуштам.
36. Бандаат ҳам шер ва ҳам хирсро куштааст, ва ин фалиштии номахтун мисли яке аз онҳо хоҳад шуд, зеро ки лашкарҳои Худои Ҳайро таҳқир кардааст».
37. Ва Довуд гуфт: «Худованд, ки маро аз чанголи шер ва аз чанголи хирс раҳой додааст, аз дасти ин фалиштӣ низ раҳой хоҳад дод». Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Бирав, ва Худованд бо ту бод».
38. Ва Шоул либоси худро ба Довуд пӯшонид, ва хӯди мисин ба сари ӯ ниҳод, ва зиреҳ ба ӯ пӯшонид.
39. Ва Довуд шамшери варо аз болои либоси худ баст, ва хост каме роҳ равад, зеро ки одат накарда буд. Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Бо ин чизҳо наметавонам роҳ равам, зеро ки одат накардаам». Ва Довуд онҳоро аз тани худ кашид.
40. Ва таёқашро ба дасташ гирифта, ва барои худ аз даруни чӯй панҷ санги силикро хуш кард, ва онҳоро дар кӯлборе ки дошт, яъне дар анбони худ гузошт, ва фалах-монаш дар дасташ буд; ва ба фалиштӣ наздик шудан гирифт.
41. Ва фалиштӣ низ роҳ гашта, ба Довуд наздик мешуд, ва сипарбардораш пешопеши ӯ равона буд.
42. Ва фалиштӣ назар андохта, Довудро дид, ва аз ӯ нафрат кард, зеро ки ҷавони сурхрӯ буда, чехраи некӯ дошт.
43. Ва фалиштӣ ба Довуд гуфт: «Оё ман сағ ҳастам, ки бо таёқе назди ман меой?» Ва фалиштӣ Довудро бо худ доёни худ лаънат кард.
44. Ва фалиштӣ ба Довуд гуфт: «Назди ман биё, то гӯшти баданатро ба мурғони ҳаво ва даррандагони саҳро бидиҳам».
45. Ва Довуд ба фалиштӣ гуфт: «Ту бо шамшер ва найза ва мизроқ бар ман меой, валекин ман бо исми Худованди

лашкарҳо, Худои фавҷҳои Исроил, ки Ёро таҳқир намудай, бар ту меоям.

46. Имрӯз Худованд туро ба дасти ман хоҳад супурд, ва ман туро кушта, каллаатро аз танат чудо хоҳам кард, ва лошаҳои ўрдуи фалиштиёно имрӯз ба мурғони ҳаво ва даррандагони замин хоҳам дод, то тамоми аҳли замин бидонанд, ки дар Исроил Худо ҳаст.

47. Ва тамоми ин ҷамоат хоҳанд донист, ки Худованд на бо шамшер ва найза начот медиҳад, балки ин ҷанги Худо-ванд аст, ва Ё шуморо ба дасти мо хоҳад супурд».

48. Ва ҳангоме ки фалиштӣ бархост ва равона шуда, ба Довуд наздик омадан гирифт, Довуд шитоб намуда, сӯи лашкар ба пешвози фалиштӣ давид.

49. Ва Довуд дасташро ба кӯлбор бурд, ва аз он ҷо санге гирифта, бо фалахмон андохт, ва ба пешонии фалиштӣ зад; ва санг ба пешонии вай ғӯтида, вай рӯй бар замин фурӯ галтид.

50. Ва Довуд, ки бо фалахмон ва санг мусаллаҳ буд, аз фалиштӣ зӯр баромад, ва фалиштиро зада кушт; ва дар дасти Довуд шамшер набуд.

51. Ва Довуд давида, назди фалиштӣ биистод, ва шам-шери варо гирифта, аз ғилофаш кашид, ва ўро кушта, кал-лаашро аз танаш чудо кард; ва фалиштиён мурдани паҳ-лавонашонро дида, рӯй ба гурез оварданд.

52. Ва мардони Исроил ва Яҳудо бархостанд, ва наъра зада, фалиштиёно то даромадгоҳи дара ва то дарвозаи Экрӯн дунболагирӣ карданд; ва шаҳидони фалиштиён дар роҳи Шаароим то Ҷат ва Экрӯн фурӯ меғалтиданд.

53. Ва банӣ-Исроил аз дунболагирии фалиштиён баргаш-танд, ва ўрдугоҳи онҳоро тороч карданд.

54. Ва Довуд каллаи фалиштиро гирифта, ба Ерусалим овард, ва аслиҳаи варо дар хаймаи худ гузошт.

55. Ва ҳангоме ки Шоул Довудро дид, ки ба муқобили фалиштӣ берун меояд, ба сардори лашкараш Абнир гуфт: «Эй

Абнир, ин ҷавон писари кист?» Ва Абнир гуфт: «Эй подшоҳ, ба ҳаёти ту қасам, ки намедонам».

56. Ва подшоҳ гуфт: «Пас ту бипурс, ки ин амрад писари кист».

57. Ва чун Довуд баъд аз куштани фалиштӣ баргашт, Абнир ўро гирифта, назди Шоул овард, дар сурате ки каллаи фалиштӣ дар дасташ буд.

58. Ва Шоул ба ў гуфт: «Эй ҷавон, ту писари кистӣ?» Ва Довуд гуфт: «Писари бандаат Ёисои байтлаҳмӣ ҳастам».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Аҳди дӯстӣ дар миёни Довуд ва Ёўнотон.

1. Ва ҳангоме ки гуфтугӯи ў бо Шоул ба анҷом расид, ҷони Ёўнотон бо ҷони Довуд пайваста шуд, ва Ёўнотон ўро мисли ҷони худ дӯст дошт.

2. Ва Шоул ўро дар он рӯз гирифта, нагузошт, ки ба хонаи падараш баргардад.

3. Ва Ёўнотон бо Довуд аҳд баст, чунки ўро мисли ҷони худ дӯст дошта буд.

4. Ва Ёўнотон ҷомаеро, ки бар танаш буд, кашида ба Довуд дод, ва либоси ҳарбияш ва ҳатто шамшераш ва камонаш ва камарбандашро низ.

5. Ва Довуд берун омада, дар ҳар ҷое ки Шоул ўро мефиристонд, комъёб мегардид; ва Шоул ўро бар ҷанговарон сардор таъин намуд, ва ин дар назари тамоми қавм ва дар назари фармонбарони Шоул низ писанд омад.

6. Ва ҳангоме ки онҳо меомаданд, яъне вақте ки Довуд аз куштани фалиштӣ бармегашт, занон аз ҳамаи шаҳрҳои Исроил бо дафҳо, бо садоҳои шодӣ ва бо сеторҳо, сурудхонон ва рақсунон, ба пешвози подшоҳ Шоул берун меомаданд.

7. Ва занон тараб намуда, месуруданду мегуфтанд: «Шоул ҳазорҳоро мағлуб кард, вале Довуд — беварҳоро!»*

8. Ва Шоул бағоят хашмгин шуд, ва ин сухан ба на-зараш бад намуда, гуфт: «Ба Довуд беварҳоро нисбат дода-анд, вале ба ман ҳазорҳоро нисбат додаанд; ўро акнун фа-қат подшоҳӣ кам аст».
9. Ва аз он рӯз эътиборан, ва минбаъд, Шоул ба Довуд назари бад дошт.
10. Ва фардои он, рӯҳи баде аз чониби Худованд бар Шоул чорӣ гардида, ў андаруни хона ба чӯшу хурӯш омад, ва Довуд мисли ҳаррӯза бо дасташ менавохт; ва найзае дар дасти Шоул буд.
11. Ва Шоул найзаро андохта, ба дилаш гуфт: «Довудро зада, ба девор медӯзам». Вале Довуд ду карат худро аз пеши ў канор кашид.
12. Ва Шоул аз Довуд метарсид, зеро ки Худованд бо ў буд, вале аз Шоул дур шуда буд.
13. Ва Шоул ўро аз пеши худ дур сохт, ва ўро мириҳазор таъин намуд, ва ў пеши қавм даробаро мекард.
14. Ва Довуд дар ҳамаи роҳҳои худ комъёб мешуд, ва Худованд бо ў буд.
15. Ва чун Шоул дид, ки ў бағоят комъёб аст, аз ў ҳаро-сон шуд.
16. Ва тамоми Исроил ва Яҳудо Довудро дӯст медош-танд, зеро ки ў пеши онҳо даробаро мекард.
17. Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Инак духтари калонии худ Мерабро ба ту ба занӣ медиҳам, фақат ин ки барои ман ҷанговари далер бош, ва ҷангҳои Худовандро бибар». Ва Шоул ба дили худ гуфт: «Бигзор дасти ман бар ў набошад, балки дасти фалиштиён бошад».
18. Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Ман кистам, ва ҳаёти ман ва хонадони падари ман дар Исроил чист, ки домоди подшоҳ бошам?»
19. Вале вақте ки духтари Шоул Мераб мебоист ба Довуд дода мешуд, вай ба Адриили меҳўлотӣ ба занӣ дода шуд.

*7. *Бевар* — даҳ ҳазор.

Довуд духтари Шоул Микалро ба занӣ мегирад.

20. Ва духтари Шоул Микал Довудро дӯст дошт; ва хангоме ки инро ба Шоул хабар доданд, ин ба назари ӯ писанд омад.

21. Ва Шоул ба дили худ гуфт: «Варо ба ӯ медиҳам, ва барои ӯ вай дом хоҳад шуд, ва дасти фалиштиён бар ӯ хоҳад буд». Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Ба воситаи дуюмаш ту имрӯз домоди ман хоҳӣ шуд».

22. Ва Шоул ба навкарони худ амр фармуд: «Ба Довуд пинҳонӣ сухан ронда, бигӯед: "Инак, хусни тавачҷӯхи подшоҳ бар туст, ва ҳамаи навкаронаш туро дӯст медоранд; ва алҳол домоди подшоҳ шав".

23. Ва навкарони Шоул ин суханонро ба гӯши Довуд расониданд, ва Довуд гуфт: «Оё дар назари шумо домоди подшоҳ шудан осон аст? Ва ҳол он ки ман шахси бенаво ва ҳақирам».

24. Ва навкарони Шоул ба ӯ хабар дода, гуфтанд: «Довуд чунин суханонро гуфт».

25. Ва Шоул гуфт: «Ба Довуд чунин бигӯед: "Подшоҳ маҳрро талабгор нест, магар ки сад ғилофаки фалиштиёнро, то ки аз душманони подшоҳ интиқом ситонида шавад"». Ва Шоул дар чунин фикре буд, ки Довудро бо дастӣ фалиштиён ба ҳалокат бирасонад.

26. Ва навкарони ӯ ин суханонро ба Довуд расониданд, ва ин дар назари Довуд писанд омад, ки домоди подшоҳ гардад. Ва мӯҳлати он ҳанӯз пур нашуда буд.

27. Ва Довуд бархоста, бо одамонаш рафт, ва дусад нафарро аз фалиштиён кушт, ва ғилофакҳошонро Довуд овард, ва онҳоро ба миқдори пурра ба подшоҳ пешниҳод карданд, то ки домоди подшоҳ гардад; ва Шоул духтараш Микалро ба ӯ ба занӣ дод.

28. Ва Шоул дид ва фаҳмид, ки Худованд бо Довуд аст; ва духтари Шоул Микал ӯро дӯст медошт.

29. Ва Шоул боз ҳам зиёдтар аз Довуд тарсид, ва Шоул ҳама вақт душмани Довуд буд.

30. Ва сарварони фалиштиён берун меомаданд; ва ҳар бор, ки онҳо берун меомаданд, Довуд аз ҳамаи фармонба-рони Шоул бештар комъёб мешуд, ва номи ӯ бағоят шӯҳрат пайдо кард.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Суиқасди сеюми Шоул барои куштани Довуд.

1. Ва Шоул ба писараш Йӯнотон ва ба ҳамаи навкаронаш гуфт, ки мехоҳад Довудро бидушад; вале Йӯнотон ибни Шоул Довудро бағоят дӯст медошт.

2. Ва Йӯнотон ба Довуд хабар дода, гуфт: «Падарам Шоул мехоҳад туро бидушад; ва алҳол, лутфан, бомдон барҳазар бош, ва дар ҷои махфии пинҳон шав.

3. Ва ман берун омада, дар сахрое ки ту дар он бошӣ, ба паҳлуи падарам хоҳам истод, ва дар бораи ту бо падарам гуфтугӯ хоҳам кард, ва он чи бубинам, ба ту хабар хоҳам дод».

4. Ва Йӯнотон ба падараш Шоул дар бораи Довуд суҳба-нони некӯ ба забон ронда, ба вай гуфт: «Бигзор подшоҳ дар ҳақиқати банди худ Довуд гуноҳ накунад, зеро ки ӯ пеши ту гуноҳе накардааст, балки аъмоли ӯ барои ту бағоят хуб аст;

5. Ва ӯ ҷонашро ба кафи дасташ гирифта, он фалиштиро кушт, ва Худованд наҷоти бузурге барои тамоми Исроил ба амал овард, ва ту инро дида, шод гаштӣ; пас чаро ту мехоҳӣ дар ҳақиқати хуни бегуноҳе гуноҳ карда, Довудро беҳуда бидушӣ?»

6. Ва Шоул ба овози Йӯнотон гӯш андохт, ва Шоул қасам хӯрд: «Ба ҳаёти Худованд қасам, ки ӯ кушта нахоҳад шуд».

7. Ва Йӯнотон Довудро хонд, ва Йӯнотон ҳамаи ин суҳбонро ба ӯ хабар дод; ва Йӯнотон Довудро назди Шоул овард, ва ӯ мисли дирӯз ва парирӯз дар ҳузурӣ вай буд.

8. Ва боз ҷанг рӯй дод, ва Довуд берун омада, бо фалиштиён ҷанг кард, ва ба онҳо шикасти бузурге расонид, ва онҳо аз пеши ӯ гурехтанд.

9. Ва рӯҳи бад аз ҷониби Худованд бар Шоул нозил шуд, ва ӯ дар хонаи худ нишаста, найзаашро дар дасташ нигоҳ медошт; ва Довуд бо дасти худ барбат менавохт.

10. Ва Шоул мехост, ки Довудро бо найза зада, ба девор бидӯзад, вале ӯ худро аз пеши Шоул канор кашид, ва найза ба девор бархӯрд, ва Довуд он шаб гурехта, раҳой ёфт.

11. Ва Шоул қосидонро ба хонаи Довуд фиристод, то ки камин гирифта, субҳидам ӯро бикишанд; ва занаш Микал ба Довуд сухан ронда, гуфт: «Агар ту имшаб ҷони худро халос накуни, фардо кушта хоҳӣ шуд».

12. Ва Микал Довудро аз тиреза фурӯд овард, ва ӯ равона шуда, гурехт ва раҳой ёфт.

13. Ва Микал трофимро гирифта, бар бистар гузошт, ва пӯсти бузро гирди каллаи он ниҳода, болои онро бо либосе пӯшонид.

14. Ва Шоул қосидонро фиристод, то ки Довудро биги-ранд, вале Микал гуфт: «Ӯ бемор аст».

15. Ва Шоул қосидонро фиристод, то ки Довудро буби-нанд, ва гуфт: «Ӯро бо бистараш назди ман биёред, то ки ӯро бикишам».

16. Ва қосидон омаданд, ва инак, трофим бар бистар, ва пӯсти буз гирди каллааш буд.

17. Ва Шоул ба Микал гуфт: «Чаро маро чунин фиреб додӣ, ва душманамро раҳо кардӣ, то ки бигрезад?» Ва Микал ба Шоул гуфт: «Ӯ ба ман гуфт: "Маро раҳо намо, ва-гар на, туро хоҳам кушт"».

Рӯҳи Худованд Довудро ниғаҳбонӣ мекунад.

18. Ва Довуд гурехта, раҳо шуд, ва назди Самуил ба Ромо омада, ҳар он чиро, ки Шоул дар ҳаққи ӯ карда буд, ба вай ҳикоят намуд; ва ӯ ва Самуил рафта, дар Ноют сокин шуданд.

19. Ва ба Шоул хабар расонида, гуфтанд: «Инак, Довуд дар Ноюти Ромо мебошад».

20. Ва Шоул қосидонро фиристод, то ки Довудро биги-ранд, ва чун онҳо тӯдаи анбиёро диданд, ки нубувват меку-нанд, ва Самуил истода бар онҳо сарварӣ менамояд, — Рӯҳи Худо бар қосидони Шоул нозил шуда, онҳо низ нубувват кардан гирифтанд.

21. Ва инро ба Шоул хабар доданд, ва ӯ қосидони дигарро фиристод, вале онҳо низ нубувват кардан гирифтанд. Ва Шоул боз қосидони сеюмро фиристод, вале онҳо низ нубувват кардан гирифтанд.

22. Худаш низ ба Ромо равона шуд, ва чун ба чоҳи калон, ки дар Сеҳу мебошад, расид, савол дода, гуфт: «Самуил ва Довуд кучоянд?» Ва касе гуфт: «Инак, дар Ноюти Ромо мебошанд».

23. Ва дар он ҷо ӯ ба Ноюти Ромо рафт, ва Рӯҳи Худо бар ӯ низ нозил шуд, ва ӯ нубувваткунон мерафт, то даме ки ба Ноюти Ромо расид.

24. Ва ӯ низ либосҳои худро кашид, ва ӯ низ ба ҳузури Самуил нубувват кардан гирифт, ва тамоми он рӯз ва та-моми шабаш бараҳна хобид; бинобар ин мегӯянд: «Оё Шоул низ аз чумлаи анбиёст?».

БОБИ БИСТУМ

Йўнотон Довудро тарафдорӣ мекунад.

1. Ва Довуд аз Ноюти Ромо гурехт, ва пеши Йўнотон омада, гуфт: «Чӣ кардаам? Айбам чист, ва пеши падарат чӣ гуноҳ кардаам, ки ӯ қасди ҷони ман дорад?»

2. Вай ба ӯ гуфт: «Ҳошо ва калло, ту нахоҳӣ мурд! Инак, падарам ҳеҷ як кори бузурге ё хурде намекунад, бе он ки аввал гӯшраси ман гардонад. Пас чаро падарам ин корро аз ман пинҳон дорад? Ин тавр нахоҳад шуд».

3. Ва Довуд боз қасам хӯрда, гуфт: «Падарат ба хубӣ медонад, ки ман дар назарат илтифот ёфтаам, бинобар ин ба дили худ мегӯяд: "Бигзор инро Йўнотон надонад, ма-бодо ғамгин

шавад". Валекин, қасам ба ҳаёти Худованд ва қасам ба чони ту, ки дар миёни ман ва мавт як қадам мондааст!»

4. Ва Йӯнотон ба Довуд гуфт: «Ҳар чи дилат бихоҳад, барои ту хоҳам кард».

5. Ва Довуд ба Йӯнотон гуфт: «Инак, фардо навмоҳ аст, ва ман бояд дар сари суфраи подшоҳ биншинам; вале ту маро изн бидех, ки то бегоҳии рӯзи сеюм дар саҳро пинҳон шавам;

6. Агар падарат маро суроғ кунад, ту бигӯ: "Довуд аз ман изн пурсид, ки ба шахри худ Байт-Лаҳм шитоб намояд, зеро ки дар он ҷо барои тамоми хонадонаш қурбонии солона будааст";

7. Агар вай бигӯяд: "Хуб",— барои бандаат осоиштагӣ хоҳад буд; вале агар вай хашмгин шавад, бидон, ки вай ба кори баде азм намудааст;

8. Пас ту ба бандаи худ эҳсон бикун, зеро ки бандаатро бо худат ба аҳди Худованд дохил кардай; ва агар гуноҳе дар ман бошад, худат маро бикӯш: барои чӣ маро назди па-дари худ бибарӣ?»

9. Ва Йӯнотон гуфт: «Ҳошо, ки ту чунин гумон кунӣ! Зеро, агар медонистам, ки бадие бо азми падарам бар ту омаданист, оё туро аз он хабардор намекардам?»

10. Ва Довуд ба Йӯнотон гуфт: «Агар падарат бо дуруштӣ ба ту ҷавоб гардонад, кист, ки ба ман хабар бирасонад?»

11. Ва Йӯнотон ба Довуд гуфт: «Биё, ба саҳро бароем». Ва ҳар ду ба саҳро баромаданд.

12. Ва Йӯнотон ба Довуд гуфт: «Қасам ба исми Худо-ванд Худои Исроил, ки падарамро фардо ё пасфардо дар ҳамин вақт хоҳам озмуд, ва чун бубинам, ки назараш ба Довуд нек аст, навод ки ман назди ту фиристода, гӯшраси ту нагардонам?

13. Худованд ба Йӯнотон чунин ва зиёда аз ин бикӯнад! Агар падарам барои худ салоҳ бинад, ки бадие ба сари ту биёрад, ман гӯшраси ту гардонида, туро раҳо хоҳам кард, ва ту ба саломатӣ хоҳӣ рафт; ва бигзор Худованд бо ту бошад, чунон ки бо падарам буд!

14. Ва на танҳо дар замоне ки ханӯз зинда бошам, эҳсони Худовандро нисбат ба ман ба амал оварӣ, то ки намирам,
15. Балки эҳсони худро аз хонадони ман то абад қатъ накунӣ, ҳатто дар замоне ки Худованд душманони Довудро саросар аз рӯи замин барҳам дода бошад».
16. Ва Йӯнотон бо хонадони Довуд аҳд баст, ва аз Худо-ванд талабид, ки Довудро аз дасти душманонаш раҳой диҳад.
17. Ва Йӯнотон бори дигар ба Довуд дар бораи муҳаббате ки ба ӯ дошт, қасам ёд кард, зеро ки ӯро мисли ҷони худ дӯст медошт.
18. Ва Йӯнотон ба ӯ гуфт: «Фардо навмоҳ аст; ва туро суроғ хоҳанд кард, зеро ки ҷои нишастӣ ту холӣ хоҳад монд.
19. Ва то рӯзи сеюм ту бештар фурӯд омада, ба маконе бирас, ки дар рӯзи амал дар он ҷо пинҳон шуда будӣ; ва назди санги роҳнамо бинишин.
20. Ва ман се тир ба тарафи он хоҳам андохт, гӯё ки ба ҳадафе мезада бошам.
21. Ва инак, навкари худро фиристода, хоҳам гуфт: "Рафта, тирҳоро биёб"; агар ба навкар бигӯям: "Инак, тирҳо аз ин тарафи туст", онҳоро бигир ва назди ман биё, зеро ки барои ту осоиштагист, ва қасам ба ҳаёти Худованд, ки ба ту зараре нахоҳад расид.
22. Валекин агар ба амрад бигӯям: "Инак, тирҳо аз он тарафи туст", — ту бирав, зеро ки Худованд туро раҳо кардааст.
23. Ва дар хусуси он сухане ки ман ва ту ба забон рондем, инак Худованд дар миёни ман ва ту то абад шоҳид хоҳад буд».
24. Ва Довуд дар саҳро пинҳон шуд. Ва навмоҳ фаро расид, ва подшоҳ ба сари суфра нишаст.
25. Ва подшоҳ, мисли ҳарвақта, бар нишемангоҳи назди девор нишаст; ва Йӯнотон бархост, ва Абнир дар паҳлуи Шоул нишаст; ва ҷои Довуд холӣ монд.

26. Ва Шоул дар он рӯз чизе нагуфт, зеро ки ба дили худ гуфт: «Ин тасодуфист; шояд, вай нопок бошад, зеро ки худро татхир нанамудааст».

27. Ва рӯзи дуҷуми навмоҳ фаро расид, ва ҷои Довуд боз холи монд; ва Шоул ба писараш Йӯнотон гуфт: «Чаро писари Йисой ҳам дирӯз ва ҳам имрӯз ба сари суфра наомад?»

28. Ва Йӯнотон ба Шоул ҷавоб гардонид: «Довуд аз ман изн пурсид, то ки ба Байт-Лаҳм биравад;

29. Ва ӯ ба ман гуфт: "Лутфан, ба рафтани изн бидех, зеро ки хонадони мо дар шаҳр қурбонӣ хоҳанд кард, ва бародарам ба ман амр фармудааст; ва алҳол, агар дар назарат илтифот ёфта бошам, ман меравам, то ки бо бародаронам дидорбинӣ намоям". Бинобар ин ӯ ба сари суфраи подшоҳ наомадааст».

30. Ва хашми Шоул бар Йӯнотон аланга зада, ба ӯ гуфт: «Эй фарзанди занакӣ саркашӣ исьёнкор! Ман акнун дониستم, ки ту писари Йисойро барои шармандагии худат ва шармандагии аврати модарат баргузидаӣ!

31. Зеро дар тамоми айёме ки писари Йисой бар рӯи замин зинда бошад, ту пойдор нахоҳӣ буд, ва подшоҳӣи ту низ; ва алҳол бифирист ва ӯро дастгир карда назди ман биёр, зеро ки ӯ ба мурдан маҳкум аст».

32. Ва Йӯнотон ба падараш Шоул ҷавоб гардонид, ба вай гуфт: «Чаро ӯ ба мурдан маҳкум будааст? Чӣ кардааст?»

33. Ва Шоул найзаӣ худро бар ӯ андохт, то ки ӯро бизанад; ва Йӯнотон фаҳмид, ки падараш ба таври қатъӣ аз ӯ наму-дааст, ки Довудро бидушад.

34. Ва Йӯнотон ба хашм омада аз сари суфра бархост, ва дар рӯзи дуҷуми навмоҳ хӯрок нахӯрд, зеро ки барои Довуд ғамгин буд, ва ба он сабаб, ки падараш ӯро хичил карда буд.

35. Ва бомдодон Йӯнотон дар мӯҳлате ки бо Довуд муайян намуда буд, ба саҳро баромад, ва амради хурдсоле ҳамроҳаш буд.

36. Ва ба он амрад гуфт: «Бирав ва тирҳоеро, ки ман меандозам, биёб». Ҳамин ки амрад давид, ӯ тирро тавре андохт, ки аз вай онсӯтар гузашта рафт.

37. Ва чун амрад ба он чо, ки Йӯнотон тир андохт, меда-вид, Йӯнотон аз ақиби амрад фаръёд зада, гуфт: «Тир, охир, дар он тарафи туст».

38. Ва Йӯнотон аз ақиби амрад фаръёд зад: «Шитоб намо! наист!» Ва амради Йӯнотон тирҳоро ғундошта, назди оғои худ омад.

39. Ва амрад аз чизе вукуф надошт, аммо Йӯнотон ва Довуд таги гапро медонистанд.

40. Ва Йӯнотон аслиҳаи худро ба амраде ки дар ҳузураш буд, дода, ба вай гуфт: «Рафта, ба шаҳр бибар».

41. Вақте ки амрад рафт, Довуд аз тарафи ҷануб бархост, ва бар рӯи худ ба замин афтада, се карат сачда бурд; ва онҳо якдигарро бўсида, бо ҳамдигар гирья карданд, лекин Довуд бештар гирифт.

42. Ва Йӯнотон ба Довуд гуфт: «Ба саломатӣ бирав. Он чи ҳар дуи мо ба исми Худованд қасам хӯрда гуфтем, ки бигзор Худованд дар миёни ман ва ту ва дар миёни насли ман ва насли ту бошад, — то абад қоим хоҳад буд».

43. Ва ӯ бархоста, равона шуд, ва Йӯнотон ба шаҳр баргашт.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Довуд назди Аҳималик пинҳон мешавад.

1. Ва Довуд ба Нуб назди Аҳималики коҳин омад; ва Аҳималик бо ошӯбе ба пешвози Довуд шитофта, ба ӯ гуфт: «Чаро ту танҳо омадаӣ, ва касе бо ту нест?»

2. Ва Довуд ба Аҳималики коҳин гуфт: «Подшоҳ ба ман кореро супурда, ба ман гуфт: "Аз ин кор, ки туро барояш мефиристам, ва аз он чи ба ту амр фармудаам, бигзор касе ҳеҷ хабардор нашавад"; ва навкаронро ман дар фалон чо гузоштам.

3. Ва алҳол, агар чизе дар дастат бошад, панчто нон, ё хар чизе ки ёфт шавад, ба ман бидех».
4. Ва коҳин ба Довуд ҷавоб гардонида, гуфт: «Нони оддӣ дар дастам нест, балки нони муқаддас ҳаст, ба шарте ки навкарон аз зан худдорӣ карда бошанд».
5. Ва Довуд ба коҳин ҷавоб гардонида, ба вай гуфт: «Рости гап, дирӯз ва парирӯз, аз рӯзе ки берун омадаам, занон аз мо дур буданд, ва зарфҳои навкарон муқаддас мебошад, ва агарчи роҳи мо қудсият надорад, бо вучуди он имрӯз нон дар зарфҳо муқаддас хоҳад монд».
6. Ва коҳин нони муқаддасро ба ӯ дод, зеро ки дар он ҷо ноне набуд, ҷуз нонҳои тақдим, ки аз пеши Худованд бар-дошта шуда буд, то ки дар рӯзи бардоштани нонҳои гарм бимонанд.
7. Ва дар он ҷо дар он рӯз шахсе аз навкарони Шоул ба хузури Худованд истода буд, ва ӯ Дӯаги адӯмӣ ном дошта, мири рамабонони Шоул буд.
8. Ва Довуд ба Аҳималик гуфт: «Оё ин ҷо дар дастат найзае ё шамшере ҳаст? Зеро ки ман шамшерам ва яроқи дигарамро низ бо худ наовардаам, чунки супориши подшоҳ таъҷилӣ буд».
9. Ва коҳин гуфт: «Инак, шамшери Ҷольёти фалиштӣ, ки варо ту дар дараи Эло куштӣ дар қафои эфӯд бо либосе печонида монда шудааст; агар меҳоҳӣ онро барои худ би-гирӣ, — бигир, зеро ки ғайр аз он дар ин ҷо дигаре нест». Ва Довуд гуфт: «Хубтар аз он нест, онро ба ман бидех».
10. Ва Довуд бархоста, дар он рӯз аз пеши Шоул гурехт, ва назди Окиш, подшоҳи Ҷат, омад.
11. Ва навкарони Окиш ба вай гуфтанд: «Ин, охир, Довуд, подшоҳи он замин аст; дар бораи ӯ, охир, рақсунон ме-суруданд: "Шоул ҳазорҳоро мағлуб кард, вале Довуд — бе-варҳоро!"»
12. Ва Довуд ин суханонро дар дили худ ҷо дод, ва аз Окиш, подшоҳи Ҷат, бисъёр ҳаросон шуд.

13. Ва дар назари онҳо рафтори худро тағбир дода, назди онҳо худро ба девонагӣ зад, ва бар табақаҳои дарвоза нақш мекашид, ва оби даҳанаширо бар ришаш мерехт.

14. Ва Окиш ба навкарони худ гуфт: «Инак, шумо мебинед, ки ин шахс девона аст; пас, чаро варо назди ман овардаед?»

15. Оё ман ба девонагон эҳтиёҷ дорам, ки варо овар-даед, то назди ман девонагӣ кунад? Оё лозим аст, ки ин шахс ба хонаи ман дохил шавад?»

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Довуд дар атрофаи сарбозонро чамъ карда, бо онҳо баромада меравад.

1. Ва Довуд аз он ҷо рафта, ба мағораи Адулом гурехт; ва бародаронаш ва тамоми хонадони падараш шунида, назди ӯ ба он ҷо фурӯд омаданд.

2. Ва ҳар кӣ дар аҳволи танг буд, ва ҳар кӣ қарзхоҳе дошт, ва ҳар кӣ талхайш буд, назди ӯ чамъ шуданд, ва ӯ саркардаи онҳо гардид; ва тақрибан чорсад нафар бо ӯ буданд.

3. Ва Довуд аз он ҷо ба Мисфои Мӯоб рафт, ва ба подшоҳи Мӯоб гуфт: «Лутфан, падарам ва модарам назди шумо биёянд, то бидонам, ки Худо бо ман чӣ хоҳад кард».

4. Ва онҳоро назди подшоҳи Мӯоб оварда монд, ва онҳо тамоми айёме ки Довуд дар он паноҳгоҳ буд, назди вай сукунат доштанд.

5. Ва Ҷоди набӣ ба Довуд гуфт: «Дар ин паноҳгоҳ наист, балки раҳсипор шуда, ба замини Яҳудо бирав». Ва Довуд рафта, ба ҷангали Ҳорат расид.

6. Ва Шоул шунид, ки Довуд ва одамоне ки бо ӯ ҳас-танд, пайдо шудаанд; ва Шоул дар Ҷибъо, зери дарахти газ, ки бар тал буд, менишаст, ва найзааш дар дасташ буд, ва ҳамаи фармонбаронаш дар гирду пешаш меистоданд.

7. Ва Шоул ба фармонбарони худ, ки дар гирду пешаш истода буданд, гуфт: «Бишнавед, эй банӣ-Бинъёмин! Оё писари

- Йисой низ ба ҳамаи шумо киштзорҳо ва токистонҳо хоҳад дод, ва оё ҳамаи шуморо мириҳазор ва мирисад таъин хоҳад кард,
8. Ки ҳамаатон бар зидди ман забон як кардаед, ва касе гӯшраси ман накард, ки писарам бо писари Йисой аҳд бастааст, ва касе аз шумо ғами маро нахӯрд, ва гӯшраси ман накард, ки писарам бандаи маро барангехтааст, то ки бар ман камин гирад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст?»
9. Ва Дӯаги адӯмӣ, ки бо фармонбарони Шоул истода буд, ҷавоб гардонида, гуфт: «Ман писари Йисойро дидам, ки ба Нуб назди Аҳималик ибни Аҳитуб омад,
10. Ва ӯ дар бораи вай аз Худованд пурсид, ва тӯша ба вай дод, ва шамшери Ҷольёти фалиштиро ба вай дод».
11. Ва подшоҳ фиристода, Аҳималик ибни Аҳитуби коҳин ва ҳамаи коҳинони хонадони падари варо, ки дар Нуб буданд, даъват намуд; ва ҳамаи онҳо назди подшоҳ омаданд.
12. Ва Шоул гуфт: «Бишнава, эй ибни Аҳитуб!» Вай гуфт: «Лаббай, эй оғоям».
13. Ва Шоул ба вай гуфт: «Чаро ту ва писари Йисой бар зидди ман забон як кардаед, ба тавре ки ту ба ӯ нон ва шамшер додай, ва дар бораи ӯ аз Худо пурсидаӣ, то ки бар ман камин гирад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст?»
14. Ва Аҳималик ба подшоҳ ҷавоб гардонида, гуфт: «Кист аз ҳамаи бандагонат, ки мисли Довуд амин бошад? Ва ӯ домоди подшоҳ аст, ва иҷроқунандаи фармонҳои туст, ва дар хонаи ту мӯҳтарам аст.
15. Оё ба пурсидан аз Худо дар бораи ӯ ҳамон рӯз шурӯъ намудаам? Ҳошо ва калло! Бигзор подшоҳ ин гуноҳро ба бандаи худ ва ба тамоми хонадони падарам нисбат надихад, зеро ки бандаат аз тамоми ин кор ба андозаи андак ё зиёд вуқуф наёфтааст».
16. Ва подшоҳ гуфт: «Эй Аҳималик, ту ва тамоми хонадони падарат ҳатман хоҳед мурд!»
17. Ва подшоҳ ба шотироне ки дар гирду пешаш истода буданд, гуфт: «Ҳамла оварда, коҳинони Худовандро бикушед, зеро дасти онҳо низ бо Довуд аст, чунки аз гурехтани ӯ

вукуф ёфта, гӯшраси ман накардаанд». Вале фармонбарони подшоҳ нахостанд дасти тааддӣ дароз кунанд, то ки коҳинони Худовандро ба ҳалокат расонанд.

18. Ва подшоҳ ба Дӯаг гуфт: «Ту ҳамла оварда, коҳинро бидуш». Ва Дӯаги адӯмӣ ҳамла оварда, ба куштани коҳинон шурӯъ намуд, ва дар он рӯз вай ҳаштоду панҷ мардро, ки эфӯди катон мепӯшиданд, ба ҳалокат расонид.

19. Ва аҳли Нубро, ки шаҳри коҳинон аст, ба дами шамшер кушт: мардон ва занон, ва кӯдакон ва ширмакон, ва говон ва харон ва гӯсфандонро ба дами шамшер кушт.

20. Вале як писари Аҳималик ибни Аҳитуб, ки номаш Абъётор буд, халосӣ ёфта, назди Довуд гурехт.

21. Ва Абъётор ба Довуд хабар дод, ки Шоул коҳинони Худовандро кушт.

22. Ва Довуд ба Абъётор гуфт: «Ҳамон рӯз, ки Дӯаги адӯмӣ дар он ҷо буд, медонистам, ки вай ба Шоул ҳатман хабар хоҳад дод. Ман сабаби ҳалокати ҳамаи ҷонҳои хонадони падарат шудаам.

23. Назди ман бимон, натарс, зеро ҳар кӣ қасди ҷони ту дорад, қасди ҷони ман низ хоҳад дошт; ту назди ман дар амният хоҳӣ буд».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Мочароҳои Довуд.

1. Ва ба Довуд хабар дода, гуфтанд: «Инак, фалиш-тиён ба аҳли Қайло ҷанг мекунанд, ва хирманҳоро толону тороч менамоянд».

2. Ва Довуд аз Худо пурсида, гуфт: «Оё рафта, ин фалиштиёнро торумор намоям?» Ва Худованд ба Довуд гуфт: «Рафта, фалиштиёнро торумор намо ва аҳли Қайлоро начот деҳ».

3. Вале одамони Довуд ба ӯ гуфтанд: «Инак, мо ин ҷо дар Яҳудо метарсем, пас хусусан агар бар зидди фавҷҳои фалиштиён ба Қайло биравем!»

4. Ва Довуд бори дигар аз Худованд пурсид, ва Худованд ба ӯ ҷавоб гардонида, гуфт: «Бархоста, ба Қайло фу-рӯд ой, зеро ки Ман фалиштиёнро ба дасти ту хоҳам супурд».
5. Ва Довуд бо одамонаш ба Қайло рафт, ва бо фалиштиён чанг кард, ва чорвои онхоро бурд, ва ба онҳо зарбаи бузурге расонид; ва Довуд сокинони Қайлоро начот дод.
6. Ва ҳангоме ки Абъётор ибни Аҳималик назди Довуд гурехта омад, эфӯдро ба дасташ гирифта овард.
7. Ва ба Шоул хабар доданд, ки Довуд ба Қайло омадааст. Ва Шоул гуфт: «Худо ӯро ба дасти ман супурдааст, зеро ӯ ба шаҳре ки дарвоза ва ғалақаҳо дорад, даромада, худро банд кардааст».
8. Ва Шоул тамоми қавмро ба чанг даъват намуд, то ки ба Қайло фуруд омада, Довуд ва одамони ӯро муҳосира на-мояд.
9. Ва Довуд фаҳмид, ки Шоул ба муқобили ӯ нияти баде дорад; ва ӯ ба Абъётори коҳин гуфт: «Эфӯдро наздик биёр».
10. Ва Довуд гуфт: «Худовандо, Худои Исроил! Бандаат шунидааст, ки Шоул мехоҳад ба Қайло омада, аз боиси ман шаҳрро валангор кунад.
11. Оё сокинони: Қайло маро ба дасти вай хоҳанд супурд? Оё Шоул фуруд хоҳад омад, чунон ки бандаат шунидааст? Худовандо, Худои Исроил! Лutfан, бандаатро огоҳ намо». Ва Худованд гуфт: «Вай фуруд хоҳад омад».
12. Ва Довуд гуфт: «Оё сокинони Қайло ман ва одамо-намро ба дасти Шоул хоҳанд супурд?» Ва Худованд гуфт: «Хоҳанд супурд».
13. Ва Довуд бо одамонаш, ки тақрибан шашсад нафар буданд, бархост, ва онҳо аз Қайло баромада, ба ҳар чое ки тавонистанд бираванд, рафтанд. Ва чун ба Шоул хабар ра-сид, ки Довуд аз Қайло гурехтааст, аз юруш даст кашид.
14. Ва Довуд дар биёбон бар сахраҳои дастнорас сукунат дошт, ва бар кӯҳе дар биёбони Зиф иқомат намуд. Ва Шоул ҳама вақт ӯро мечуст, вале Худо ӯро ба дасташ намесупурд.

15. Ва Довуд дид, ки Шоул барои чустани ҷони ӯ берун омадааст; ва Довуд дар биёбони Зиф, дар Хӯршо ном мавзее сукунат дошт.
16. Ва Йӯнотон ибни Шоул бархоста, назди Довуд ба Хӯршо омад, ва дасти ӯро бо таваккал кардан ба Худо тақвият намуд.
17. Ва ба ӯ гуфт: «Натарс, зеро ки дасти падарам Шоул туро пайдо нахоҳад кард, ва ту бар Исроил подшоҳ хоҳӣ шуд, ва ман баъд аз ту дуюмин хоҳам буд, ва падарам Шоул низ инро медонад».
18. Ва ҳар дуяшон ба ҳузури Худованд аҳд бастанд; ва Довуд дар Хӯршо монд, ва Йӯнотон ба хонаи худ рафт.
19. Ва зифиён назди Шоул ба Цибъо баромада, гуфтанд: «Довуд, охир, назди мо дар Хӯршо, бар сахраҳои дастнорас, бар тали Ҳакило, ки ба тарафи ҷанубии биёбон аст, пинҳон шудааст.
20. Ва алҳол, эй подшоҳ, ҳар вақте ки дилат бихоҳад, фуруд ой, ва дайни мо ин аст, ки ӯро ба дасти подшоҳ бисупорем».
21. Ва Шоул гуфт: «Худованд шуморо баракат диҳад, зеро дар ҳаққи ман дилсӯзӣ кардаед.
22. Пас биравед, боз тайёри бинед, ва ҷоеро, ки қадамаш гузошта мешавад, ва касе ӯро дар он ҷо дидааст, тафтиш намуда зери ҷашм гиред, зеро ба ман мегӯянд, ки ӯ бағоят маккор аст.
23. Ва ҳамаи паноҳгоҳҳоеро, ки ӯ дар онҳо пинҳон мешавад, тафтиш намуда, зери ҷашм гиред, ва бо маълумоти аниқ назди ман баргардед, ва он гоҳ ман бо шумо хоҳам рафт; ва агар ӯ дар ин замин бошад, ман ӯро дар миёни ҳамаи қабिलाҳои Яҳудо ҷустуҷӯ хоҳам кард».
24. Ва онҳо бархоста, аз пеши Шоул ба Зиф рафтанд. Ва Довуд бо одамонаш дар биёбони Моён, дар сахро, ба тарафи ҷанубии биёбон буд.
25. Ва Шоул бо одамонаш ба ҷустуҷӯи ӯ рафт, ва инро ба Довуд хабар доданд, ва ӯ аз сахра фуруд омада, дар биёбони

Моӯн чойгир шуд. Ва Шоул инро шунида, Довудро дар биёбони Моӯн таъқиб кард.

26. Ва Шоул ба як тарафи кӯҳ равона буд, ва Довуд бо одамонаш ба тарафи дигари кӯҳ. Ва Довуд мешитофт, то ки аз пеши Шоул бигрезад, ва Шоул ва одамонаш Довуд ва одамонашро ихота мекарданд, то ки онҳоро дастгир намоянд.

27. Вале қосиде назди Шоул омада, гуфт: «Шитобон биё, зеро ки фалиштиён ба замин ҳучум овардаанд».

28. Ва Шоул аз таъқиб кардани Довуд баргашта, ба пешвози фалиштиён равона шуд. Бинобар ин он маконро Селаъ-Ҳамаҳлекӯт* номидаанд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Довуд Шоулро дар мағораи Эйн-Чадӣ амон медиҳад.

1. Ва Довуд аз он чо баромада, дар чойҳои дастнораси Эйн-Чадӣ чойгир шуд.

2. Ва ҳангоме ки Шоул аз таъқиб кардани фалиштиён баргашт, ба ӯ хабар дода, гуфтанд: «Инак, Довуд дар биёбони Эйн-Чадӣ мебошад».

3. Ва Шоул се ҳазор марди гузинро аз тамоми Исроил гирифта, ба ҷустуҷӯи Довуд ва одамонаш сӯи саҳроҳое рафт, ки маскани бузҳои кӯҳист.

4. Ва ба кӯраи бузу гӯсфандон, ки дар сари роҳ буд, расид, ва дар он чо мағорае буд, ва Шоул барои қазои ҳочат ба он чо даромад; ва Довуд ва одамонаш дар ақсои мағора нишаста буданд.

5. Ва одамони Довуд ба ӯ гуфтанд: «Инак рӯзе ки Худо-ванд дар бораи он ба ту гуфтааст: "Инак, Ман душманатро ба дастат месупорам, ва ҳар чи дар назарат писанд ояд, ба вай хоҳӣ кард"». Ва Довуд бархоста, домани ҷомаи Шоулро оҳиста бурид.

*28. Сахраи муҳолифат.

6. Вале баъд аз он, дили Довуд ба изтироб омад аз он ки домани чомаи Шоулро буридааст,
7. Ва ӯ ба одамони худ гуфт: «Ҳошо ва калло аз ҷониби Худованд, ки ман чунин амале ба оғои худ, масеҳи Худо-ванд, бикунам, яъне дасти тааддӣ ба вай дароз кунам, зеро ки вай масеҳи Худованд аст».
8. Ва Довуд одамони худро бо ин суханон лат дода, нагузошт, ки онҳо бар Шоул қиём кунанд. Ва Шоул бар-хоста, аз мағора баромада рафт.
9. Ва баъд аз он Довуд бархоста, аз мағора баромад, ва аз ақиби Шоул фаръёд зада, гуфт: «Эй оғоям, подшоҳ!» Ва Шоул ба ақиби худ нигарист, ва Довуд рӯ ба замин афтада, ба вай сачда бурд.
10. Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Чаро суханони одамонро мешунавӣ, ки мегӯянд: "Инак, Довуд ба ту қасди бад дорад"»?
11. Инак, имрӯз чашмонат дидааст, ки Худованд имрӯз туро дар мағора ба дасти ман супурда буд, ва баъзеҳо гуфтанд, ки туро бикунам, вале ман туро амон дода, гуфтам: "Дасти худро бар оғои худ дароз нахоҳам кард, зеро ки вай масеҳи Худованд аст".
12. Ва бингар, эй падарам, ва домани чомаи худро дар дасти ман бубин: модоме ки домани чомаи туро буридаам, вале туро накуштаам, бидон ва яқин бидор, ки бадӣ ва ҷинояте дар дасти ман нест, ва ман дар ҳаққи ту гуноҳе накардаам, ва ҳол он ки ту камин мегузорӣ, то ки ҷони маро бигирӣ.
13. Бигзор Худованд дар миёни ману ту доварӣ намояд, ва бигзор Худованд интиқоми маро аз ту бигирад, валекин дасти ман бар ту нахоҳад буд.
14. Чунон ки масали қадимӣ мегӯяд: "Шарорат аз шарирон содир мешавад", валекин дасти ман бар ту нахоҳад буд.
15. Ба муқобили кист, ки подшоҳи Исроил берун омадааст? Таъқиботи ту ба муқобили кист? Ба муқобили саги мурдаест, ба муқобили як кайкест.

16. Пас бигзор Худованд довар бошад, ва дар миёни ману ту доварӣ намояд, ва даъвои маро бубинад ва бисанҷад, ва маро аз дасти ту бираҳонад».

17. Ва ҳангоме ки Довуд гуфтани ин суханонро ба Шоул ба анҷом расонид, Шоул гуфт: «Оё ин овози туст, эй писарам Довуд?» Ва Шоул овози худро баланд карда, гирифт,

18. Ва ба Довуд гуфт: «Ту аз ман одилтар ҳастӣ, зеро ки ту подоши маро бо некӣ расондӣ, ва ҳол он ки ман подоши туро бо бадӣ расондаам.

19. Ва ту имрӯз исбот намудӣ, ки чӣ гуна ба ман некӣ кардӣ, дар сурате ки Худованд маро ба дасти ту супурд, вале ту маро накуштӣ.

20. Ва агар касе душмани худро ёфта бошад, оё варо бо некӣ раҳо мекунад? Бигзор Худованд туро ба бадали он чи имрӯз барои ман кардӣ, бо некӣ подош диҳад.

21. Ва инак алҳол медонам, ки ту ҳатман подшоҳ хоҳӣ шуд, ва мамлакати Исроил дар дасти ту устувор хоҳад гардид.

22. Ва алҳол барои ман ба Худованд қасам бихӯр, ки баъд аз сари ман насли маро несту нобуд нахоҳӣ кард, ва номи маро аз хонадони падарам маҳв нахоҳӣ намуд».

23. Ва Довуд ба Шоул қасам хӯрд. Ва Шоул ба хонаи худ рафт, ва Довуд ва одамонаш ба қалъаи худ баромаданд.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Вафоти Самуил. Довуд ва Нобол.

1. Ва Самуил вафот кард; ва тамоми Исроил чамъ шуда, барои ӯ навҳагарӣ карданд, ва ӯро дар хонааш, дар Ромо дафн намуданд. Ва Довуд бархоста, ба биёбони Форон фурӯд омад.

2. Ва марде дар Моён буд, ки дороияш дар Кармил буд, ва ин мард бағоят сарватдор буда, се ҳазор гӯсфанд ва ҳазор буз дошт; ва ӯ дар мавсими пашмбурии рамаҳояш дар Кармил буд.

3. Ва номи ин мард Нобол, ва номи занаш Абичайл буд; ва ин зан окила ва хушчамол буд, вале ин мард сахтгир ва бадкор буда, аз хонадони Колеб буд.
4. Ва Довуд дар биёбон шунид, ки Нобол рамаҳояшро пашмбурӣ мекунад.
5. Ва Довуд даҳ ҷавонро фиристод; ва Довуд ба он ҷавонон гуфт: «Ба Кармил бароед, ва назди Нобол рафта, аз номи ман ба ӯ салом расонед.
6. Ва бигӯед: "Зинда бош! Осоиштагӣ бар ту бод, осоиштагӣ бар хонадони ту, осоиштагӣ бар ҳар чизе ки дорӣ!
7. Ва алҳол шундаам, ки назди ту пашмбурӣ мекунад. Алҳол ҷӯпононе ки ту дорӣ, бо мо буданд, ва мо ба онҳо осебе нарасондаем, ва дар тамоми айёме ки онҳо дар Кармил буданд, ҳеч як чизашон талаф нашудааст.
8. Аз навкарони худ бипурс, ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт. Пас бигзор ин ҷавонон дар назари ту илтифот ёбанд, зеро ки мо дар рӯзи нек омадаем; лутфан, аз он чи зери дасти туст, барои бандагонат ва барои писарат Довуд бидеҳ"».
9. Ва ҷавонони Довуд омада, ин суҳанонро аз номи Довуд ба Нобол гуфтанд, ва хомӯш монданд.
10. Ва Нобол ба навкарони Довуд ҷавоб гардонид, гуфт: «Довуд кист, ва писари Ҷисой кист? Имрӯз ғуломони зиёде хастанд, ки ҳар яке аз пеши оғоёни худ гурехта рафтаанд.
11. Оё равост, ки ман нони худ ва оби худ ва гӯшти худро, ки барои пашмбурони худ муҳайё кардаам, бигирам ва ба ка-соне ки намедонам аз кучо пайдо шудаанд, бидиҳам?»
12. Ва ҷавонони Довуд тоб хӯрда, ба роҳи худ раф-танд; ва гашта омада, ҳамаи ин суҳанонро ба ӯ хабар доданд.
13. Ва Довуд ба одамони худ гуфт: «Ҳар яке шамшери худро бандед!» Ва ҳар яке шамшери худро бастанд, ва Довуд низ шамшери худро баст. Ва тақрибан чорсад кас аз ақиби Довуд рафтанд, ва дусад кас назди ашъё монданд.
14. Валекин ба Абичайл, зани Нобол, яке аз навкаронаш хабар дода, гуфт: «Инак, Довуд қосидонро аз биёбон фирис-тод, то

ки оғои моро табрик гӯянд, вале \bar{u} ба онҳо дағало-на муносибат намуд.

15. Ва ҳол он ки ин одамон ба мо бағоят некӯ рафтор карданд, ва дар тамоми айёме ки мо дар сахро буда, бо онҳо мегаштем, ба мо осебе нарасидааст, ва ҳеч чизи мо талаф нашудааст.

16. Дар тамоми айёме ки мо бо онҳо гашта, рамаҳоро ме-чаронидем, ҳам рӯзона ва ҳам шабона, онҳо барои мо мисли ҳисоре буданд.

17. Ва алҳол бидон ва бубин, ки чӣ бояд бикунӣ, зеро мусибате бар оғои мо ва бар тамоми хонадонаш таҳдид ме-намояд; ва \bar{u} шахси нобакор аст, ба тавре ки бо \bar{u} гап задан мумкин нест».

18. Ва Абичайл шитобон дусадто нон, ва ду машк шароб, ва панҷ гӯсфанди пухта, ва панҷ сео* хӯшабирьён, ва сад сар мавизи соягӣ, ва дусад курс анчир гирифта, ба харҳо бор кард.

19. Ва ба навкаронаш гуфт: «Пешопеши ман равона ша-вед; инак, ман аз қафои шумо меоям». Валекин ба шавҳа-раш Нобол хабар надод.

20. Ва ҳангоме ки \bar{u} ба хар савор шуда, бо пайроҳаи ба назар ноаёни кӯҳ мерафт, инак, Довуд ва одамонаш ба пеш-вози вай фурӯд омаданд, ва \bar{u} бо онҳо рӯ ба рӯ шуд.

21. Ва Довуд мегуфт: «Ҳақиқатан, ман тамоми дороии ин шахсро дар биёбон беҳуда ниғаҳбонӣ намудаам, ва аз тамоми дороии вай чизе талаф нашудааст; валекин вай ба бадали некӣ ба ман бо бадӣ подош додааст.

22. Худованд ба душманони Довуд чунин ва зиёда аз ин бикунанд, агар ман то субҳидам аз тамоми дороии вай як на-ринае боқӣ бигузoram».

23. Ва ҳангоме ки Абичайл Довудро дид, шитобон аз бо-лои хар фуромад, ва пеши Довуд рӯ бар замин афтода, ба \bar{u} сачда кард.

*18. *Сео* — андозаи қадимии ҳаҷми ғалладона, ки тақрибан 13 литр гунҷоиш дошт.

24. Ва назди поҳои ӯ афтода, гуфт: «Ин гуноҳ бар ман аст, эй оғоям; лутфан, канизат дар гӯши ту сухан гӯяд, ва суханони чӯрии худро бишнава.

25. Бигзор оғоям ба ин марди нобакор, яъне ба Нобол, диққат надихад, зеро, номи вай чӣ гуна бошад, худааш ҳа-мон гуна аст: номаш Нобол* аст, ва зиштӣ бо ӯст. Вале ман, чӯрии ту, навкарони оғоямро, ки ту фиристодӣ, нади-даам.

26. Ва алҳол, эй оғоям, қасам ба ҳаёти Худованд ва қа-сам ба ҳаёти ту, ки Худованд туро аз хунрезӣ нигоҳ дошта, нагузоштааст, ки бо дасти худ интиқом гирӣ; ва алҳол душманонат, ва онҳое ки ба оғоям бадӣ мецоҳанд, бигзор мисли Нобол шаванд.

27. Ва ин аст инъоме ки канизат барои оғоям овардааст, ва он ба навкароне ки ҳамроҳи оғоям мераванд, дода мешавад.

28. Лутфан, аз гуноҳи чӯрии худ гузарой намо; яқинан Худованд барои оғоям хонадони матине барқарор хоҳад кард, зеро ки оғоям ҷангҳои Худовандро мебарад, ва тамоми айёми умрат дар ту бадӣ ёфт нахоҳад шуд.

29. Ва агар касе бархоста, туро таъқиб намояд ва қасди ҷони ту кунад, ҷони оғоям бо риштаи ҳаёт назди Худо-ванд Худои ту баста хоҳад буд, вале ҷони душманонатро ӯ мисли он ки аз даруни фалахмон бошад, дур хоҳад андохт.

30. Ва ҳангоме ки Худованд ба оғоям, мувофиқи ҳар он чи дар бораи ту гуфтааст, некӣ бикунанд, ва туро бар Исроил раис таъин намояд,

31. Он гоҳ ин барои ту сабаби таассуф ва барои оғоям азоби вичдон нахоҳад шуд, ки хуни ноҳақ рехтааст, ва оғоям интиқомро ба дасти худ раво дидааст. Ва ҳангоме ки Худованд ба оғоям некӣ кунад, канизати худро ба ёд хоҳӣ овард».

32. Ва Довуд ба Абиҷайл гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки туро имрӯз ба пешвози ман фиристод.

*25. *Нобол* — зишт.

33. Ва хиради ту муборак аст, ва худат муборак ҳастӣ, ки имрӯз маро нагузоштӣ, ки хун бирезам, ва бо дасти худ интиқом гирам.
34. Валекин, қасам ба ҳаёти Худованд Худои Исроил, ки маро аз бадӣ кардан ба ту нигоҳ дошт: агар ту шитобон ба пешвози ман намеомадӣ, албатта назди Нобол то субҳидам наринае боқӣ наместонд».
35. Ва Довуд он чиро, ки барои ӯ оварда буд, аз дасти вай гирифта, ба вай гуфт: «Ба саломатӣ ба хонаат бирав; инак, ман ба овози ту гӯш андохта, туро рӯихотир кардам».
36. Ва Абиҷайл назди Нобол омад, ва инак, базме дар хонаи ӯ мисли базми подшоҳ ораста шуда буд, ва дили Нобол шод гардида, ӯ бағоят маст буд; ва то субҳ вай ба ӯ чизе кам ё зиёд хабар надод.
37. Ва бомдодон, вақте ки мастӣ аз Нобол берун рафт, занаш ин ҳодисаҳоро ба ӯ хабар дод; ва дили ӯ андаруни ӯ шах шуда монд, ва худаш мисли санг гардид.
38. Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз даҳ рӯз Худованд Ноболро мубталои дард гардонид, ва ӯ мурд.
39. Ва чун Довуд шунид, ки Нобол мурдааст, гуфт: «Муборак аст Худованд, ки ниқори нанги маро аз Нобол ситонидааст, ва бандаи Худро аз бадӣ нигоҳ доштааст, ва бадии Ноболро ба сари вай баргардонидааст». Ва Довуд фиристод, то ба Абиҷайл бигӯянд, ки ӯ меҳоҳад варо барои худ ба занӣ бигирад.
40. Ва навкарони Довуд назди Абиҷайл ба Кармил омаданд ва ба вай сухан ронда, гуфтанд: «Довуд моро назди ту фиристод, то ки туро барои худ ба занӣ бигирад».
41. Вай барҳост, ва рӯ ба замин сачда бурда, гуфт: «Инак, канизии ту ҳозир аст чӯриё бишавад, то ки пойҳои навкарони оғоямро бишӯяд».
42. Ва Абиҷайл шитобон барҳоста, бар хар савор шуд, ва панҷ канизаш ба вай ҳамроҳӣ карданд; ва аз ақиб қосидони Довуд равона шуд, ва зани ӯ гардид.

Довуд Аҳинӯамро низ барои худ ба занӣ мегирад.

43. Довуд пеш аз ин Аҳинӯами изреъилиро ба зани гирифта буд; ва акнун ҳар дуи онҳо занони ӯ буданд.

44. Ва Шоул духтараш Микалро, ки зани Довуд буд, ба Фалтӣ ибни Лайиш, ки аз Чаллим буд, дод.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Довуд бори дуюм Шоулро амон медиҳад.

1. Ва зифиён назди Шоул ба Чибъо омада, гуфтанд: «Довуд, охир, дар тали Ҳакило, ки рӯ ба рӯи биёбон аст, пинҳон шудааст».

2. Ва Шоул бархоста, ба биёбони Зиф фурӯд омад, ва се ҳазор марди гузини Исроил ҳамроҳи ӯ буданд, то ки Довудро дар биёбони Зиф чувстучӯ намоянд.

3. Ва Шоул дар Чибъои Ҳакило, ки рӯ ба рӯи биёбон, дар сари роҳ аст, ӯрду зад; ва Довуд дар биёбон буд, ва дид, ки Шоул аз паи ӯ омадааст.

4. Ва Довуд чосусонро фиристод, ва донист, ки Шоул ҳақиқатан омадааст.

5. Ва Довуд бархоста, ба маконе ки Шоул ӯрду зада буд, омад, ва Довуд чоеро, ки Шоул ва сарлашқараш Абнир ибни Нир дар он хобида буданд, дид; ва Шоул андаруни давра меҳобид, ва қавм гирдогирди ӯ чойгир шуда буданд.

6. Ва Довуд ба Аҳималики ҳиттӣ ва Абишой ибни Саруё, бародари Юоб, мурочиат намуда, гуфт: «Кист, ки бо ман назди Шоул ба ӯрдугоҳ фурӯд ояд?» Ва Абишой гуфт: «Ман бо ту фурӯд меоям».

7. Ва Довуд ва Абишой шабона назди қавм омаданд, ва инак Шоул андаруни давра ёзида хобидааст, ва найзааш пеши сараш дар замин халонида шудааст; ва Абнир ва қавм гирдогирди ӯ хобидаанд.

8. Ба Абишой ба Довуд гуфт: «Худо имрӯз душмани туро ба дасти ту супурдааст; ва алҳол ба ман изн бидех, то ки ӯро бо

як зарбаи найза ба замин бидӯзам, ва барои зарбаи дуном ҳочат нахоҳад буд».

9. Вале Довуд ба Абишой гуфт: «Ўро накуш, зеро кист, ки дасти худро ба масеҳи Худованд дароз карда, бечазо монда бошад?»

10. Ва Довуд гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки ўро ё Худованд маҳв хоҳад кард, ё ачалаш расида хоҳад мурд, ё ба чанг рафта, нобуд хоҳад шуд.

11. Ҳошо аз тарси Худованд, ки ман дасти худро ба масеҳи Худованд дароз кунам! Ва алҳол, лутфан, найзаеро, ки пеши сараш мебошад, ва кӯзаи обро бигир, ва мо ба роҳи худ биравем».

12. Ва Довуд найза ва кӯзаи обро аз пеши сари Шоул гирифт, ва онҳо ба роҳи худ рафтанд; ва касе надид, ва касе нафаҳмид, ва касе бедор нашуд, чунки ҳама ғарқи хоб буданд, зеро хоби сахте аз ҷониби Худованд бар онҳо ғолиб омада буд.

13. Ва Довуд ба тарафи дигар гузашта, бар қуллаи кӯҳ аз дурдаст истод, ба тавре ки масофаи бузурге дар миёни онҳо буд.

14. Ва Довуд қавм ва Абнир ибни Нирро хонда, гуфт: «Эй Абнир, ҷавоб деҳ!» Ва Абнир ҷавоб гардонида, гуфт: «Ту кистӣ, ки подшоҳро мехонӣ?»

15. Ва Довуд ба Абнир гуфт: «Ту, охир, мард ҳастӣ, ва дар Исроил кист, ки мисли ту бошад? Пас чаро оғои худ подшоҳро ниғаҳбонӣ намекунӣ? Зеро яке аз миёни қавм омада буд, то ки оғои ту подшоҳро ба ҳалокат бирасонад.

16. Ин коре ки ту кардаӣ, хуб нест; қасам ба ҳаёти Худо-ванд, ки ҳамаи шумо сазовори қатл ҳастед, чунки оғои худ, масеҳи Худовандро ниғаҳбонӣ накардаед. Ва алҳол бубин, ки найзаи подшоҳ ва кӯзаи об, ки пеши сараш буд, кучост?»

17. Ва Шоул овози Довудро шинохта, гуфт: «Оё ин овози туст, эй писарам Довуд?» Ва Довуд гуфт: «Овози ман аст, эй оғоям подшоҳ».

18. Ва гуфт: «Ин аз чӣ сабаб аст, ки оғоям бандаи худро таъқиб мекунад? Ман чӣ кардам, ва чӣ шарорате дар дасти ман аст?»

19. Ва алҳол, лутфан, оғоям подшоҳ суханони бандаашро бишнавад: агар Худованд туро ба муқобили ман барангехта бошад, бигзор Ё ҳадияи маро қабул кунад; валекин агар банӣ-одам барангехта бошанд, бигзор онҳо ба ҳузури Худо-ванд малъун бошанд, зеро ки онҳо имрӯз маро аз тааллуқ доштан ба мулки Худованд бадар ронда, мегӯянд: "Рафта худоёни дигарро ибодат намо".

20. Ва алҳол бигзор хуни ман дур аз ҳузури Худованд бар замин рехта нашавад, зеро ки подшоҳи Исроил барои ҷустуҷӯи як кайке берун омадааст, чунон ки кабкero дар кӯҳҳо таъқиб мекунанд».

21. Ва Шоул гуфт: «Ман хато кардам! Баргард, эй пи-сарам Довуд, зеро ба ту дигар бадӣ нахоҳам кард, чунки имрӯз ҷони ман дар назари ту азиз буд; инак, аблаҳона раф-тор карда, бағоят гумроҳ гардидам».

22. Ва Довуд ҷавоб дода, гуфт: «Инак найзаи подшоҳ; биг-зор яке аз амрадон ба ин ҷо гузашта, онро гирад.

23. Ва Худованд бигзор ба ҳар кас бар тибқи адолати вай ва садоқати вай подош диҳад, чунки Худованд туро имрӯз ба дастам супурд, вале ман нахостам дасти худро бар масеҳи Худованд дароз кунам.

24. Ва инак, чунон ки имрӯз ҷони ту дар назари ман азиз буд, ончунон ҷони ман ҳам бигзор дар назари Худованд азиз бошад, ва Ё маро аз ҳар мусибат халосӣ диҳад».

25. Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Муборақ ҳастӣ ту, эй писарам Довуд, ки ҳам корҳои бузург хоҳӣ кард ва ҳам комъёб хоҳӣ шуд». Ва Довуд ба роҳи худ рафт, ва Шоул ба макони худ баргашт.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Нобоварии Довуд. Довуд дар миёни филиштиён.

1. Ва Довуд дар дили худ гуфт: «Алҳол ягон рӯз ба дасти Шоул афтода, талаф хоҳам шуд; барои ман чизе беҳтар аз он нест, ки ба замини фалиштиён бигрезам, ва Шоул аз умеди дастгир кардани ман дар тамоми ҳудуди Исроил ноумед хоҳад гардид, ва ман аз дасти ӯ раҳо хоҳам шуд».
2. Ва Довуд бархоста, бо шашсад одаме ки ҳамроҳи ӯ буданд, сӯи Окиш ибни Моӯк, подшоҳи Қат, гузашт.
3. Ва Довуд назди Окиш дар Қат сокин шуд, — худаш ва одамонаш, ҳар яке бо аҳли байташ, ва Довуд бо ду занаш: Аҳинӯами изреџилӣ ва собиқ зани Нобол, Абичайли кармилӣ.
4. Ва ба Шоул хабар расид, ки Довуд ба Қат гурехтааст; ва дигар ӯро ҷустуҷӯ накард.
5. Ва Довуд ба Окиш гуфт: «Лутфан, агар ман дар на-зари ту илтифот ёфта бошам, ба ман дар яке аз шаҳрҳои хурд маконе бидиҳанд, то ки дар он ҷо сокин шавам; чаро бандаат дар шаҳри подшоҳнишин бо ту сукунат дошта бошам?»
6. Ва Окиш дар он рӯз ба ӯ Сиклоҷро дод; бинобар ин Сиклоҷ то имрӯз аз он подшоҳони Яҳудост.
7. Ва шумораи рӯзҳое ки Довуд дар кишвари фалиштиён сукунат дошт, як солу чор моҳ буд.
8. Ва Довуд бо одамонаш мебаромад, ва онҳо бар чашу-риён, чизриён ва амалеқиён тохтутоз мекарданд, зеро ки ин қабिलाҳо аз қадимулайём дар он замин то роҳи Шур ва то замини Миср сокин буданд.
9. Ва Довуд он заминро валангор карда, марде ва занеро зинда намегузошт, ва бузу гӯсфандон, ва говон, ва харон, ва шутурон ва либоси онҳоро мегирифт, ва баргашта, назди Окиш меомад.
10. Ва Окиш мегуфт: «Имрӯз ба кучо тохтутоз кардед?» Ва Довуд мегуфт: «Ба чануби Яҳудо, ва чануби ерахмиэлиён, ва чануби қениён».
11. Ва Довуд марде ва занеро зинда намегузошт, то ки ба Қат биёрад, зеро ки мегуфт: «Мабодо онҳо дар бораи мо хабар дода, гӯянд: "Довуд чунин амал кард"». Дар тамоми айёме ки

ӯ дар кишвари фалиштиён сукунат дошт, тарзи рафтораш чунин буд.

12. Ва Окиш ба Довуд имон оварда, ба дили худ мегуфт: «Вай дар назари кавми худ Исроил тамоман нафратангез гардидааст, ва ба сурати абадӣ бандаи ман хоҳад буд».

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Довуд дар миёни душманони Исроил.

1. Ва дар он айём чунин воқеъ шуд, ки фалиштиён сарбозони худро дар лашкаргоҳҳо чамъ оварданд, то ки бо Исроил ҷанг кунанд. Ва Окиш ба Довуд гуфт: «Яқинан бидон, ки ту ва одамонат ҳамроҳи ман баромада, ба лашкаргоҳ хоҳӣ омад».

2. Ва Довуд ба Окиш гуфт: «Ин тавр бошад, ту хоҳӣ донист, ки бандаат чӣ хоҳад кард». Ва Окиш ба Довуд гуфт: «Пас, ман туро ба таври доимӣ посбони сари худ таъин хоҳам намуд».

3. Ва Самуил вафот ёфт, ва тамоми Исроил барои ӯ навҳагарӣ карданд, ва ӯро дар шаҳраш Ромо дафн намуданд. Ва Шоул ҷодугарон ва азоимхононро аз мамлакат бадар ронд.

4. Ва фалиштиён чамъ шуда омаданд ва дар Шунам ӯрду заданд. Ва Шоул тамоми Исроилро чамъ кард, ва онҳо дар Қилбӯа ӯрду заданд.

5. Ва ҳангоме ки Шоул лашкаргоҳи фалиштиёнро дид, ба ҳарос афтод, ва дилаш музтариб гардид.

6. Ва Шоул аз Худованд пурсид, вале Худованд ба ӯ ҷавоб нагардонд, — на ба воситаи хобҳо, на ба воситаи урим ва на ба воситаи анбиё.

7. Ва Шоул ба навкаронаш гуфт: «Барои ман занаки ҷодугареро ҷустуҷӯ кунед, то наздаш рафта, аз вай пурсам». Ва навкаронаш ба ӯ гуфтанд: «Инак, занаки ҷодугар дар Эйн-Дӯр мебошад».

8. Ва Шоул намуди зоҳирии худро дигаргун сохта, либоси дигаре дар бар кард, ва ду нафарро аз одамонаш ҳамроҳи худ

гирифта, равона шуд, ва шабона онҳо назди занак омаданд. Ва ӯ гуфт: «Лутфан, ба воситаи ҷоду барои ман фол бикшо, ва касеро, ки ба ту бигӯям, аз бароям барор».

9. Вале занак ба ӯ гуфт: «Инак, он чиро, ки Шоул кардааст, ту медонӣ, ки ӯ ҷодугарон ва азоимхононро аз мамлакат барҳам додааст; пас чаро ту ба муқобили ҷони ман дом мегузори, то ки маро ба ҳалокат бирасонӣ?»

10. Ва Шоул барои вай ба Худованд қасам хӯрда, гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки ту барои ин кор ҷазое нахоҳӣ кашид».

11. Ва занак гуфт: «Киро бароят барорам?» Ва ӯ гуфт: «Самуилро бароям барор».

12. Ва занак Самуилро дид, ва бо овози баланд дод зад; ва занак ба Шоул сухан ронда, гуфт: «Чаро маро фиреб додӣ? Ту, охир, Шоул ҳастӣ!»

13. Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Натарс; чӣ дидӣ?» Ва занак ба Шоул гуфт: «Худоеро дидам, ки аз замин мебарояд».

14. Ва ӯ ба вай гуфт: «Намуди зоҳириаш чӣ гуна аст?» Ва вай гуфт: «Марди пире мебарояд, ва ӯ ҷомае дар бар кардааст». Ва Шоул донист, ки ин Самуил аст, ва рӯ ба замин афтада, сачда бурд.

15. Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Чаро маро безобита намуда, баровардӣ?» Ва Шоул гуфт: «Ман бағоят ба танг омадаам, чунки фалиштиён бо ман ҷанг мекунанд, ва Худо аз ман дур шудааст, ва дигар ба ман на ба воситаи анбиё ҷавоб медиҳад, на ба воситаи хобҳо; бинобар ин туро хондам, то маро ҳидоят намой, ки чӣ бояд бикунам».

16. Ва Самуил гуфт: «Чаро аз ман мепурсӣ, дар сурате ки Худованд аз ту дур шуда, ба душмани ту табдил ёфтааст?»

17. Ва Худованд Худаш тавре амал намудааст, ки ба воситаи ман гуфта буд; ва Худованд мамлакатро аз дасти ту кашида гирифта, ба ёри ту Довуд онро додааст.

18. Азбаски ту ба овози Худованд гӯш надодӣ, ва оташи ғазаби Ӯро бар Амалеқ фурӯ нарехтӣ, бинобар ин Худованд имрӯз ин корро дар ҳаққи ту кардааст.

19. Ва Худованд Исроилро низ бо ту ба дасти фалиштиён хоҳад супурд, ва фардо ту ва писаронат назди ман хоҳед буд; ўрдугоҳи Исроилро низ Худованд ба дасти фалиштиён хоҳад супурд».

20. Ва Шоул дарҳол бо тамоми қоматаш бар замин афтод, ва аз суханони Самуил бағоят тарсид; дар айни ҳол ӯ маҷол ҳам надошт, зеро ки тамоми рӯз ва тамоми шаб хӯрок на-хӯрда буд.

21. Ва он занак наздики Шоул омада, дид, ки ӯ бағоят ба харос афтодааст, ва ба ӯ гуфт: «Инак, чӯрии ту ба овозат гӯш дод, ва ман ҷони худро ба кафи даст гирифта, ба суха-ноне ки ба ман гуфтӣ, итоат кардам.

22. Ва алҳол, лутфан, ту низ ба овози чӯрии худ гӯш деҳ: ман як порча нон пеши ту бимонам, то ки бихӯрӣ, ва қувват пайдо карда, ба роҳи худ биравӣ».

23. Вале ӯ рад намуда, гуфт: «Намехӯрам!» Валекин навкаронаш ва он занак аз ӯ бисъёр илтимос карданд, ва ӯ ба овози онҳо гӯш дода, розӣ шуд, ва аз замин бархоста, бар кӯрпача нишаст.

24. Ва он занак гӯсолаи охурӣ дар хона дошт, ва бо зудӣ онро забҳ намуд; ва орд гирифта, хамир кард ва фатир пухт.

25. Ва пеши Шоул ва навкаронаш монд; ва онҳо хӯрданд ва баъд бархоста, ҳамон шаб рафтанд.

БОБИ БИСТУ НҶҲУМ

Довуд бо мӯъҷизаи Худо аз хуруҷи зидди Исроил фориғ шуд.

1. Ва фалиштиён ҳамаи лашкарҳои худро дар Афек чамъ карданд; ва исроилиён назди чашмае ки дар Изреѐил аст, ўрду заданд.

2. Ва сарварони фалиштиён бо фавҷҳои саднафарӣ ва ҳазорнафарӣ мегузаштанд, вале Довуд ва одамонаш бо Окиш аз ақиб равона буданд.

3. Ва мирони фалиштиён гуфтанд: «Ин ибриён кистанд?» Ва Окиш ба мирони фалиштиён гуфт: «Ин, охир, Довуд —

бандаи Шоул подшоҳи Исроил — аст, ки як-ду сол боз назди ман мебошад, ва аз рӯзи омаданаш то имрӯз аз ӯ айбе наёфтаам».

4. Ва мирони фалиштиён бар ӯ хашмгин шуданд, ва ми-рони фалиштиён ба ӯ гуфтанд: «Ин мардро баргардон, то ба маконе ки барояш таъин намудай, гашта равад, ва бо мо ба чанг набарояд, ва дар чанг ба мо душманӣ накунад, зеро вай бо чӣ чизе метавонад бо оғои худ ошті шавад? Оё на бо каллаҳои ин одамон?»

5. Ин, охир, ҳамон Довуд аст, ки дар бораи вай рақсунон месурӯданд:

"Шоул ҳазорҳоро мағлуб кард, вале Довуд — беварҳоро!"»

6. Ва Окиш Довудро даъват намуда, ба ӯ гуфт: «Қасам ба Худованд, ки ту дилсоф ҳастӣ, ва бо ман дар ӯрдугоҳ даробаро карданат дар назари ман писанд меояд, зеро аз рӯзе ки назди ман омадаӣ, то имрӯз аз ту бадӣ надидаам; вале дар назари сарварон ту хуб нестӣ.

7. Ва алҳол баргашта, ба саломатӣ бирав, ва коре нақун, ки ба назари сарварони фалиштиён бад намояд».

8. Ва Довуд ба Окиш гуфт: «Ман чӣ кардаам, ва аз рӯзе ки назди ту омадаам, то имрӯз дар бандаат чӣ ёфтаӣ, ки ман наоям ва бо душманони оғоям подшоҳ чанг накунам?»

9. Ва Окиш ба Довуд ҷавоб гардонда, гуфт: «Медонам, ки ту дар назарам мисли фариштаи Худо нек ҳастӣ, аммо мирони фалиштиён гуфтанд: "Вай бо мо ба чанг набарояд".

10. Ва алҳол бомдодон бо навкарони оғоят, ки бо ту омадаанд, бармаҳал бархез; ва чун бомдодон бармаҳал бархостед, бароятон ҳаво равшан ки шуд, биравед».

11. Ва Довуд бо одамонаш бомдодон бармаҳал бархост, то ки ба замини фалиштиён баргардад. Ва фалиштиён ба Изреѐил баромаданд.

БОБИ СИҶОМ

Довуд аз тороҷгарони Сиқлоҷ интиқом меситонад.

1. Ва хангоме ки Довуд ва одамонаш дар рӯзи сеюм ба Сиклоҷ расиданд, маълум шуд, ки амалекиён ба чануб ва ба Сиклоҷ ҳучум кардаанд, ва Сиклоҷро торумор намуда, онро ба оташ сӯзонидаанд.
2. Ва занон ва ҳар каси дар он бударо, аз хурд то калон, асир кардаанд, ҳеч касро накуштаанд, балки ба асирӣ бурда, ба роҳи худ рафтаанд.
3. Ва Довуд бо одамонаш ба шаҳр омад, ва инак, он ба оташ сӯхтааст, ва занон ва писарон ва духтаронашон асир гардидаанд.
4. Ва Довуд ва қавме ки бо ӯ буданд, овози худро баланд карда, гиристанд, то ба дараҷае ки дигар маҷоли гиристан надоштанд.
5. Ва ду зани Довуд: Аҳинӯами изреъилӣ ва Абичайл, зани Ноболи кармилӣ, асир шуда буданд.
6. Ва Довуд бағоят ба танг омад, зеро ки қавм мехостанд ӯро сангсор кунанд, чунки тамоми қавм — ҳар яке барои писарону духтаронашон — талхком гардида буданд; вале Довуд ба Худованд Худои худ таваккал намуда, қувват меёфт.
7. Ва Довуд ба Абъётори коҳин, ибни Аҳималик, гуфт: «Лутфан, эфӯдро назди ман биёр». Ва Абъётар эфӯдро назди Довуд овард.
8. Ва Довуд аз Худованд пурсида, гуфт: «Оё ин фавҷро дунболагирӣ намоям? Оё ба онҳо метавонам бирасам?» Ва ба ӯ гуфт: «Дунболагирӣ намо! Зеро ки ҳатман ба онҳо хоҳӣ расид ва раҳо хоҳӣ кард».
9. Ва Довуд бо шашсад нафаре ки ҳамроҳи ӯ буданд, равона шуд; ва онҳо ба рӯди Басӯр расиданд; ва онҳое ки хаста шуда буданд, дар он ҷо бозистоданд.
10. Ва Довуд бо чорсад нафар дунболагириро давом дод, вале дусад нафаре ки хаста шуда, натавониста буданд аз рӯди Басӯр бигзаранд, бозистоданд.
11. Ва дар саҳро шахси мисриро ёфта, ӯро назди Довуд оварданд; ва ба ӯ нон доданд, ки бихӯрад, ва ӯро об нӯшониданд.

12. Ва ба ӯ порчае аз курси анчир ва ду сар ангури соягӣ доданд, ва ӯ хӯрда, ба худ омад, зеро ки се рӯз ва се шаб на нон хӯрда буд ва на об нӯшида буд.

13. Ва Довуд ба ӯ гуфт: «Ту аз они кӣ ҳастӣ ва аз кучо мебошӣ?» Ӯ гуфт: «Ман ҷавони мисрӣ ва ғуломи шахси амалеқӣ ҳастам, ва оғоям маро партофтааст, зеро се рӯз аст, ки ман беморам.

14. Мо ба ҷануби каритиён, ва ба мулки Яҳудо, ва ба ҷануби Колеб тохтутоз кардем, ва Сиклоҷро ба оташ сӯзондем.

15. Ва Довуд ба ӯ гуфт: «Оё ту маро ба он фавҷ бурда мерасонӣ?» Ӯ гуфт: «Барои ман ба Худо қасам бихӯр, ки маро нахоҳӣ кушт, ва маро ба дасти оғоям нахоҳӣ супурд, ва ман туро ба он фавҷ хоҳам расонд».

16. Ва ӯ варо бурда расонд, ва инак, онҳо бар рӯи та-моми он замин паҳн шуда, меҳӯрданд ва менӯшиданд ва шодӣ мекарданд ба муносибати тамоми он ғанимати бузурге ки аз замини фалиштиён ва аз замини Яҳудо гирифта бу-данд.

17. Ва Довуд онҳоро аз сари шаб то бегоҳии рӯзи дигар зарба мезад; ва касе аз онҳо раҳо нашуд, ғайр аз чорсад нафар ҷавононе ки бар шутурҳо савор шуда, рӯ ба гурез оварданд.

18. Ва Довуд ҳар чиро, ки амалеқиён гирифта буданд, раҳо кард; ва ду зани худро Довуд раҳо кард.

19. Ва онҳо аз ҳеч чизи хурд ва калон маҳрум нашуданд: на аз писарон ва духтарон, на аз ғанимат ва на аз ҳар чизе ки аз онҳо гирифта бурда буданд: ҳамаашро Довуд баргардонид.

20. Ва Довуд ҳамаи бузу гӯсфандон ва говонро гирифт, ва онҳоро пешопеши чорвои худ ронда, мегуфтанд: «Ин ғанимати Довуд аст».

21. Ва Довуд назди он дусад нафар, ки натавониста буданд аз ақиб Довуд бираванд, ва ӯ онҳоро пеши рӯди Басӯр монда буд, омад, ва онҳо ба пешвози Довуд ва ба пешвози қавме ки бо ӯ буданд, баромаданд; ва Довуд ба ин қавм наздик омад ва аз саломатии онҳо пурсид.

22. Вале ҳамаи шахсони бад ва нобакор аз миёни одамоне ки бо Довуд рафта буданд, сухан ронда, гуфтанд: «Аз-баски онҳо бо мо нарафтанд, аз ғанимате ки ба даст овардем, ба онҳо чизе нахоҳем дод, балки бигзор ҳар кас фақат за-наш ва бачагонашро гирифта, бо онҳо баромада равад».

23. Вале Довуд гуфт: «Ин тавр амал накунад, эй бародаронам, дар сурате ки ин чизҳоро Худованд ба мо додааст, ва моро ниғаҳбонӣ намудааст, ва он фавҷро, ки бар мо тохтутоз карда буд, ба дасти мо супурдааст.

24. Ва кист, ки дар ин бобат ба шумо гӯш диҳад? Зеро ҳиссаи касе ки назди ашъё мемонад, мисли ҳиссаи касе ки ба ҷанг меравад, хоҳад буд; бояд ба ҳама баробар тақсим карда шавад».

25. Ва аз он рӯз эътиборан ҳамин тавр шуд, ва инро ӯ ҳамчун қонун ва қоида барои Исроил то имрӯз қарор додааст.

26. Ва Довуд ба Сиклоҷ омад, ва аз он ғанимат ба пирони Яхудо, ки ёрони ӯ буданд, фиристода, гуфт: «Инак тӯҳфае аз ғанимати душманони Худованд барои шумо», —

27. Барои аҳли Байт-Ил, ва аҳли Ромои ҷанубӣ, ва аҳли Яттир,

28. Ва барои аҳли Арӯэр, ва аҳли Сифмӯт, ва аҳли Эштемӯа,

29. Ва барои аҳли Рокол, ва аҳли шаҳрҳои ерахмиэлиён, ва аҳли шаҳрҳои қениён,

30. Ва барои аҳли Ҳормо, ва аҳли Кӯр-Ошон, ва аҳли Аток,

31. Ва барои аҳли Ҳебрӯн ва ҳамаи ҷойҳое ки Довуд бо одамонаш дар онҳо омаду рафт мекард.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Фавти Шоул ва писаронаш.

1. Ва фалиштиён бо Исроил ҷанг мекарданд, ва мар-думи Исроил аз пеши фалиштиён гурехтанд, ва бар кӯҳи Ҷилбӯа шаҳид шуда афтанд.

2. Ва фалиштиён ба Шоул ва писаронаш омада расиданд; ва фалиштиён Йӯнотон ва Абинодоб ва Малкишуа — пи-сарони Шоулро куштанд.

3. Ва ҷанг бар зидди Шоул сахт шуд; ва сарбозоне ки тир аз камон меандохтанд, ӯро ба зери тир гирифтанд; ва ӯ аз дасти тирандозон бағоят дилтанг шуд.
4. Ва Шоул ба силоҳбардори худ гуфт: «Шамшери худро кашида, маро бо он бизан, мабодо ин номахтунон омада, маро ба хорӣ бикӯшанд». Вале силоҳбардораш нахост, зеро ки бағоят тарсид; ва Шоул шамшери худро гирифта, бар он афтод.
5. Ва силоҳбардораш дид, ки Шоул мурд, вай низ бар шамшери худ афтода, бо ӯ мурд.
6. Ба ҳамин тариқ Шоул ва се писараш ва силоҳбардо-раш, низ ҳамаи одамонаш дар он рӯз якҷоя мурданд.
7. Ва мардуми Исроил, ки дар он тарафи водӣ ва дар он тарафи Урдун буданд, чун диданд, ки исроилиён рӯ ба гурез оварданд, ва Шоул ва писаронаш мурдаанд, — шаҳрхоро партофта, гурехтанд, ва фалиштиён омада, дар онҳо сокин шуданд.
8. Ва фардош фалиштиён барои луч кардани шаҳидон омаданд, ва Шоул ва се писарашро ёфтанд, ки бар кӯҳи Қилбӯа афтода буданд.
9. Ва сари ӯро буриданд, ва аслиҳаи ӯро гирифтанд, ва ба ҳар тарафи замини фалиштиён фиристоданд, то ки ба бутхонаҳои худ ва ба қавм башорат диҳанд.
10. Ва аслиҳаи ӯро дар хонаи Аштора гузоштанд, ва ҷа-садашро бар ҳисори Байт-Шон овехтанд.
11. Ва сокинони Ёбиш-Қилбӯд он чиро, ки фалиштиён ба Шоул карда буданд, шуниданд,
12. Ва ҳамаи мардони далер бархоста, тамоми шаб роҳ паймуданд, ва ҷасади Шоул ва ҷасади писаронашро аз ҳи-сори Байт-Шон гирифтанд, ва ба Ёбиш омада, онҳоро дар он ҷо сӯзониданд.
13. Ва устухонҳои онҳоро гирифта, зери дарахти газ, ки дар Ёбиш аст, дафн карданд. Ва ҳафт рӯз рӯза доштанд.